

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice

/2007 + 2012/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem

/2008+2014/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou

/2009 + 2013/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky

/2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

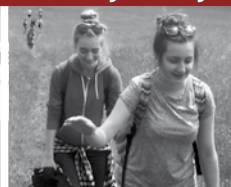
Ve 47. čísle BEZEVSEHO mimo jiné najdete:

Ocenění pro Bezevseho / 3

Sportovní den / 14-15

Turistický kurz 2015 / 16

Písnička pro Svatá / 18-19

Kolegové, žáci, přátelé Polygrafsky,

tak jako v minulých letech zahajujeme opět nový školní rok, který je však proti těm mnoha minulým jiný. Po dvaceti pěti letech ve funkci už vás nevíta ve škole ředitel tata Svata (snad mi tu důvěrnost na veřejnosti promine), jenž zaměnil školní ruch za zasloužený odpočinek v důchodu. Všichni mu samozřejmě přejeme, aby si ho ve zdraví užíval co nejdéle a na školu vzpomínal v dobrém tak, jako na něj budeme dlouho vzpomínat i my.

Jistě nám všem bude chybět jeho lidský přístup k dospělákům i žákům, kterým výrazně přispěl k tomu, jaká naše Polygrafka je, neopakovatelný vypravěčský talent, zábavné historky, nadhled, ale také spousty dobého, co jeho práce naši škole přinesla.

Když jsem přemýšlel, jaké poselství vám se začátkem nového školního roku mám sdělit, logicky jsem dospěl k tomu, že bych byl velmi rád, aby naše škola pokračovala ve stejném duchu, jaký tady Svata pomáhal budovat, abychom dále byli otevřenou a přátelskou školou, kam rádi chodíme a kam se rádi vracíme. Rád budu naslouchat námětům a radám, které povedou k tomu, aby se náš „ústav“ nadále rozvíjel a zlepšoval.

Vítám mezi námi žáky prvních ročníků a také nového kolegu Mgr. Romana Winttra, doufám, že se zde budou brzy cítit jako doma. Je před námi mnoho úkolů, zejména žáci posledních ročníků musí vynaložit značné úsilí, aby zvládli závěrečné a maturitní zkoušky. Přeji jim pevné nervy a úspěch.

Nám všem přeji dobré zdraví, silnou vůli a radost z toho, co konáme. Úspěšný školní rok!

Jiří UHER

Snění v učebně číslo 5
aneb Při práci
reprodukčních grafiků 3.S
přírodní zákony neplatí.

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO Σ ΣΙΛΟΙΣ ΙΝΤΡΑΚΚΕΗΟ

BŘEZEN 2015

V březnu byl DM ve znamení Velikonoc (výzdoba a povídání o velikonočních zvycích), paní vychovatelka Machová se ve skupině svých žáků věnovala tématu charakterových vlastností a kultuře, paní vychovatelka Trejtnarová nabídla žákům testy na zjištění pozornosti a paměti a také četla pohádky na dobrou noc. Paní vychovatelka Obergruberová se zabývala tématy Domácí násilí, Zásady první pomoci, Emoce, pozitivní myšlení, stres. Také byly uskutečněny dvě oblíbené hry Schovávaná ve škole a Městečko Palermo.

DUBEN 2015

I v tomto měsíci se hrály na DM hry – například S nebo bez, Bomba, Co mě zachrání z laviny. Také se podařilo udělat památnou společnou fotku. Ve skupině nejstarších žáků probíhala reflexe čtyř let prožitých na DM (Co mi intr dal a vzal) a plánovala se budoucnost (Tajný vzkaz

do let budoucích). Hlavním tématem řízené besedy ve skupině paní vychovatelky Obergruberové bylo tento měsíc Společenské chování.

KVĚTEN 2015

Všechny paní vychovatelky se zaměřily na pomoc žákům s přípravou na maturitu (jak se učit na poslední chvíli, jak zvládnout strach a trému, jak se obléknout, co po maturitě...) Pro intráky byly zorganizovány hry (Aktivity, Bomba) a také tradiční oblíbený Boj o poklad.

ČERVEN 2015

V červnu se hlavně loučilo – se třetíky i čtvrtáky. Také s ostatními žáky probíhalo mnoho rozhovorů o tom, jaký byl uplynulý školní rok a jaké jsou plány na prázdniny. Na konci školního roku vrcholil sběr víček pro malou nemocnou Sofinku a poslední týden se opět všichni ubytovaní žáci sešli na INTRÁCKÉM GRILOVÁNÍ.

ZÁŘÍ 2015

Na DM přibýlo od září mnoho nových tváří – kluků (a také jedna dívka) z prvního ročníku. Chvilku trvalo, než si zvykli na vše, co život na intru obnáší – společné soužití na pokoji, úklid, studijní doba apod.

Aby to pro ně bylo všechno snadnější, připravila paní vychovatelka Obergruberová několika her, které jim umožnily vzájemné seznámení se (Hra se jménem, Rubikův kruh, Malování nálad, Vyprávění o sobě...). Starší kluci sami iniciovali oblíbenou hru, na kterou pozvali i ty nové – Městečko Palermo.

Co ještě patří tradičně v září k dění na DM? Rozhovory o prázdninových zážitcích, poznávání se s novými žáky, seznamování se, či připomenutí ŘÁDU DM A REŽIMU DNE, osvojování studijních návyků...

Paní vychovatelka Machová motivovala k volnočasovým aktivitám, sportu, tématu útulku pro psy, kultuře atd...

Paní vychovatelka Trejtnarová jednala se zástupci žáků z DM, kteří uspořádali anketu o spokojenosti na DM a pomáhala jim řešit v rámci možností jednotlivé problémy. -lo-

Co se nevešlo do minulého čísla

POPRVÉ JSME SE ZÚČASTNILI SBÍRKY „ČESKÝ DEN PROTI RAKOVINĚ“

Naše škola se dvakrát během školního roku zapojuje do dobrovolnických sbírek.

Na podzim je to už mnoho let sbírka Červená stužka (boj proti AIDS), na jaře to několik roků byla sbírka Píšťalka (pomoc dětem s handicapem). Tato sbírka však bohužel svou činnost ukončila, proto jsem hledala jinou vhodnou pro studenty.

Nakonec volba padla na celonárodně známou sbírku Český den proti rakovině, jejíž organizátoři naši polygrafickou školu sami oslovili a velmi stáli o naši účast.

Šli jsme do toho ve čtvrtek 14. května, a to i přesto, že hlavním sbírkovým dnem byla středa a v tento den se rumburskými ulicemi pohybovali dobrovolníci z jiné střední školy.

Sbírka dopadla velmi dobře, povedlo se získat přes 6 500 Kč.

Výtěžek je určený na nádorovou prevenci, na programy zlepšující kvalitu života onkologických pacientů a na podporu výzkumu.

Zajímavosti ke sbírce:

- více než 13 000 dobrovolníků ve žlutých tričkách
- 900 000 kytic se stříbrnou stužkou a letáčky
- 6 700 pokladních vaků
- 1 100 míst v České republice
- více než 900 spolupracujících subjektů (středních škol, základních škol, skautských oddílů, obcí...)

A kdo byli naši dobrovolníci?

- Dana Kučerová, Kateřina Jirchářová (tato dvojice byla nejúspěšnější, vybrala přes 2 000 Kč)
- Lucie Krupičková, Karolína Brodinová
- Tomáš Bořecký, Zdeněk Horáček
- Eliška Pešťáková, Adéla Krejzová
- Anna Lišková, Ema Korolusová

Děkujeme.

*Lenka Obergruberová,
školní koordinátorka sbírek*

ANKETA

Kantýna: ano - ne

Při jednom rozhovoru jsme s kamarádkami narazily na téma kantýny, proč není ve škole a jestli by ji žáci chtěli. Proto jsem se rozhodla zeptat několika žáků a učitelů, jak by se jim to líbilo. A mám dokonce kandidátku do kantýny - svoji maminku.

PATRIK BOBR, 3.P

Ano, chtěl bych ve škole kantýnu. Byla by super, mnohem lepší, jak celý automat. Už jsem byl na škole, kde kantýna byla, a nedá se to s automaty srovnat, každý byl spokojen.

HEDVIKA POUPOVÁ, 3.P

Nějak mi nechybí, ale kdyby byla, určitě bych to ocenila, protože zjistit u brány školy, že nemám svačinu a že se musím vrátit, vůbec není hezké, hlavně v tomhle počasí. A jak by se mi to líbilo? Vlastně forma nebo způsob, jak to bude fungovat, je celkem nedůležitá, hlavně když to bude fungovat ke spokojenosti všech.

DANA KUČEROVÁ, 3.S

Určitě bych chtěla! Hlavně aby se v ní prodávalo i nějaké zdravější jídlo, než na které jsme zvyklí z automatů. Velmi bych to ocenila.

BÁRA ŠUDOVÁ, 3.P

Kantýna by se docela na této škole hodila. Obzvláště, když nastanou krizové situace typu svačina došla. A při apetitu mnohých z nás by byla jako první pomoc. Intrácké svačiny kolikrát vydrží jen do první přestávky a čekání na oběd je zdlouhavé. Sice tu je automat, ale v něm docházejí zásoby také opravdu rychle. Takže bych řekla, že kantýnu uvítá více lidí a já osobně bych také nebyla proti.

LUCIE KRUPÍČKOVÁ, 3.P

Kantýnu bych ve škole určitě chtěla, protože by byla lepší než automaty, kde se „seká“ pít a žáci by nemuseli čekat na dopolední pauzu, aby si došli pro jídlo. Určitě by se využila.

Mgr. JIŘÍ STRÁNSKÝ

Nevím, jestli bych chtěl kantýnu ve škole, ale žáci by ji určitě využili. A důvod, proč není kantýna ve škole, nevím.

Ing. ROMAN SVOBODA

Spíš nechci kantýnu ve škole, žáci si svačinu můžou udělat doma nebo si ji koupit cestou do školy.

Mgr. Bc. JIŘÍ UHER

Pro kantýnu bychom těžko hledali ve škole vhodný prostor. Nejsem si jist, zda by kantýna poskytovala zdravější občerstvení než automaty. A rovněž se domnívám, že by prodáváče neuživila.

Mgr. IVA ŠABATOVÁ

Vím, že na ZŠ U Nemocnice kantýnu mají a funguje. Taková kantýna by se mi moc líbila. Každé ráno paní kuchařky z jídelny vyrobí nejrůz-

nější dobroty, a děti si o přestávkách nakupují. Nová škola je ale velká škola.

V našich podmínkách by se kantýna podle mě neuživila. Spočítejte si náklady na vodu, topení atd. a uvědomte si malý počet žáků školy.

A proč kantýna ve škole není? Myslím, že skutečně nejsou prostory, kde by se mohla zřídit.

IVO ŠABATA

Každá mince má dvě strany, určitě by mi nevadilo vylepšení podmínek studia, k čemuž by kantýna jistě přispěla. Voňavé pečivo, dobrá káva, nějaká sladkost... Na druhé straně je hodně těch „ale“.

Mezi ně patří nedostatek prostor, ekonomika provozu, sortiment nabízeného zboží, konkurence Habacku

Ing. ALEXANDRA GALBÁVÁ

Určitě by byla kantýna ve škole dobrá a chodila bych si tam něco kupovat. A není na škole proto, že nejsou prostory a asi by se to ani nevyplatilo.

-Šmudla-

Další ocenění pro BEZEVŠEHO

V červnu minulého školního roku jsme se vydali do Prahy, kde jsme byli vybráni mezi deset finalistů soutěže Nejinspirativnější středoškolský časopis školního roku 2014/2015. O nominaci rozhodla odborná porota. Soutěž pořádal Odborový svaz novinářů a pracovníků médií ČR Praha. Po příjezdu jsme se setkali s profesionálními novináři a dalšími zástupci třech časopisů. Bezevšeho získalo 2. místo! Redakce získala Press průkaz Odborového svazu novinářů a pracovníků médií ČR na dobu jednoho roku. Součástí vyhlášení byly ukázky jiných časopisů, abychom se mohli inspirovat tvorbou ostatních. Této ceny si velmi vážíme a za sebe děkujeme všem aktivním, kteří obohacují noviny o skvělé příspěvky ať už ve formě obrázků, článků, recenzí nebo fotografií. Jen tak dál!

© Odborový svaz novinářů 2015

Partnerem soutěže Nejinspirativnější středoškolský časopis roku 2014 se stala Evropská federace novinářů. Skutečnost, že se prestižní novinářská organizace svou účastí podílela na uspořádání tohoto ročníku je signálem, že soutěž má i v odborné veřejnosti svůj kredit a pro budoucí žurnalisty nezpochybnitelný význam.

-Káta-

Co se nevešlo do minulého čísla

EXKURZE DO TEEN CHALLENGE
pro třídu 2.S

Třídní učitelka třídy bývalé 2.S paní Bílková-Příbylová přišla už na začátku loňského školního roku 2014/15 s návrhem, aby její třída podnikla exkurzi do sídla organizace Teen Challenge v Císařském.

Teen Challenge je tréninkové středisko, které nabízí program pro závislé – cestu ven z drog. Mimo jiné také již mnoho let pořádá pro naši školu preventivní aktivity na nejrůznější témata, jako je šikana, drogy apod.

Exkurzi se povedlo uskutečnit na jaře, bohužel už v době, kdy se jí paní učitelka ze zdravotních důvodů nemohla zúčastnit.

Střediskem nás provázel Marek Honzík, kterého studenti znají z akcí na naší škole. Čekal už na nádraží a provedl studenty nejen celým střediskem, ale také si s nimi povídal o fungování střediska, o drogách, o životě. Velmi zajímavá byla i možnost setkat se s jedním ze současných klientů, klukem ve věku našich žáků, který se právě tady pokouší změnit svůj život.

Jaká exkurze opravdu byla, si uděláte lepší představu z vyjádření zúčastněných žáků:

● Exkurze se mi líbila. Bylo fajn, že jsme mohli být jako třída spolu. Byl to hezký výlet a vlastně jeden z našich prvních. Líbila se mi i prohlídka interiéru budovy a beseda. Tam mě nejvíce zaujalo, že závislost je vlastně únik před realitou, kterou člověk nezvládá. Moc jsem si nedokázala představit, jak se takoví lidé musí cítit, jak musí sami se sebou bojovat. Zaujalo mě i zkušenost Tomáše, který se tam léčí. Hezké byly i ovce a kozy, které se pásly poblíž. Doufám, že se zase někdy někam vydáme.

● V dnešní době je málo lidí, kteří chtějí pomáhat. A závislé na drogách společnost ignoruje. Moc se mi nelíbilo, jak je ta organizace nábožensky založená. Překvapili mě někteří mladí. Třeba ten Tomáš, který nám vyprávěl svůj příběh. Je v našem věku. Líbilo se mi, jaký tam mají program, aby se nenudili. Za rok a půl tam přestanou být závislí. O závislé se docela zajímám, protože pár mých kamarádů také bere drogy.

● Návštěva Teen Challenge byla velmi poučná. Seznámili nás s režimem, který v centru panuje. Vysvětlili nám, o co přesně jde a jak to funguje, což bylo skvělé. Dokonce se nám představil i jeden kluk, který tento dobrovolný očištec podstupuje. Mluvil otevřeně. Trošku mě zaujalo náboženské vyznání, které dle mého názoru je až přehnané. Ale určitě děkuji panu Marku Honzíkovi. Poučné, zajímavé. Nenudil jsem se.

● Exkurze se mi moc líbila. Byla pro mě hodně emotivní. Překvapil mě sedmnáctiletý kluk, který se tam už léčí, hodně toho prožil už v mém věku. Líbilo se mi povídání o svobodě. Hodně věcí jsem si uvědomila.

Jen škoda, že se akci nepovedlo uskutečnit i pro žáky bývalé 2.A a 2.P, jak bylo původně v plánu. Snad to vyjde v letošním školním roce...

-lo-

FOTOREPORTÁŽ

Jak jsme vyměnili počítače na OV za výlet do přírody

Jan Amos Komenský by měl radost aneb Jak se také učí na OV

Hodiny na odborném výcviku někdy utíkají pomalu, tak proč si praxi jednou za čas nezpříjemnit procházkou po okolí? Během odpoledního vyučování jsme se s pány učiteli Liščákem a Tichým vydali na prohlídku plakátů a nápisů do pěší zóny a na náměstí. Byla to velká legrace vidět, jak někteří své výlohy vyzdobí něčím tak „bezchybným“. Při vycházce jsme se pozastavovali u jednotlivých obchodů a komentovali, jaké chyby se na fotkách, obrázcích a nápisích vyskytují a co bychom udělali jinak. Myslím si, že to bylo skvělé osvěžení vyučovacích hodin a věřím, že i ostatní studenti a žáci naší školy vyrazí na super vycházku se svými vyučujícími.

-Káta-

Odborný výcvik studijního oboru Reprodukční grafik pro média, zachycen na fotografiích Ing. Dagmar Waicové.

Dne 21. října poctila naši školu vzácná návštěva. V rámci seznamování se se školami zřízenými Ústeckým krajem nás navštívila krajská zastupitelka a předsedkyně výboru pro vědu, vzdělávání a zaměstnanost paní Ing. Dagmar Waicová v doprovodu zástupce vedoucí správního oddělení Odboru školství, mládeže a tělovýchovy Ústeckého kraje pana PaedDr. Mgr. Jana Koblihy.

Návštěva ve VOŠ obalové techniky a SŠ Štětí

Dne 14. října navštívili ředitel školy a zástupce ředitele pro odborný výcvik na pozvání ředitele VOŠ obalové techniky a SŠ Štětí pana PhDr. Jiřího Konvalinky den otevřených dveří v této škole. Předmětem návštěvy bylo především navázání kontaktu a zmapování možností spolupráce s v Ústeckém kraji nám jedinou příbuznou školou.

Pan ředitel se nám věnoval několik hodin, důkladně nám představil svou školu a rámcově jsme dohodli možnosti spolupráce v oblasti vzájemných exkurzí žáků a pedagogů a v oblasti výroby. Škola poskytuje žákům zajímavé vzdělání a nabízí našim žákům úspěšným absolventům maturitních oborů možnost dalšího vzdělávání na VOŠ s perspektivou dobrého uplatnění na trhu práce.

J. Uher

Na podzim nás čekají hned tři státní svátky: 28. září, 28. října a 17. listopadu. Každý z nás si jistě rád užívá volných dnů bez školy. Víme ale, proč jsme vlastně doma? Zde je krapet informací, které je dobré vědět.

17. LISTOPAD – DEN BOJE ZA SVOBODU A DEMOKRACII

K tomuto datu se váží hned dvě události. První z roku 1939, kdy byly české vysoké školy uzavřeny nacisty. Stalo se tak po pohrbu Jana Opletala. Hitler následně nařídil, aby všechny demonstrace byly potlačeny silou. Následně byly uzavřeny vysoké školy a 9 vedoucích představitelů vysokoškoláků bylo popraveno.

Druhý se váže k roku 1989 ke studentským protestům na Národní třídě. Ty byly veřejnou bezpečností násilně potlačeny a tím spustily sametovou revoluci.

Tyto listopadové události vedly k pádu komunistického režimu. Označení sametové revoluce je pro tu, která byla provedena v podstatě bez násilí a na základě vzájemného dialogu. Nejvýraznější osobností celé revoluce se stal v té době disident a budoucí prezident Václav Havel.

Státní svátky

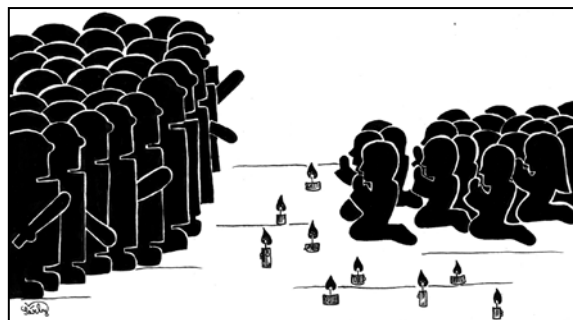
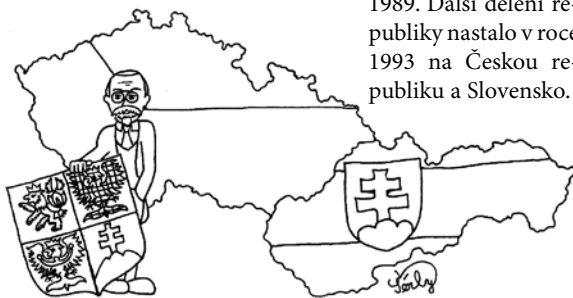
28. ZÁŘÍ – DEN ČESKÉ STÁTNOSTI

Den české státnosti nám připomíná událost z roku 935, kdy byl ve Staré Boleslavi zavražděn svým bratrem kníže Václav. Svátek svatého Václava byl do roku 1951 památným dnem. Za dob komunismu se tato událost příliš nepřipomínala. Státním svátkem si jej připomínáme opět od roku 2000, kdy byl tento den uznán zákonem a dostal oficiální označení - Den české státnosti - Svatý Václav.

28. ŘÍJEN – DEN VZNIKU SAMOSTATNÉHO ČESKOSLOVENSKÉHO STÁTU

Samostatný československý stát byl vyhlášen 28. října 1918. Jednalo se o jeden z nástupnických států rozpadlého Rakouska-Uherska. Za vznik První republiky vděčíme také prvnímu prezidentu Tomáši Garrigue Masarykovi. Oficiální označení Československá republika vydržela v různých obměnách až do roku

1989. Další dělení republiky nastalo v roce 1993 na Českou republiku a Slovensko.

-Danča-

PŘEDSTAVUJEME REDAKCI ve školním roce 2015/2016

BEZEVŠEH

LAYLY

Nazdar, zdravím všechny čtenáře Bezevšeho. Jmenuji se Lucie Minaříková a píšu pod přezdívkou Layly. Toho jste si ale možná za ty roky mohli všimnout. Letos budu maturovat, a tak už mi na psaní tolik

času nezbyde. Mohla jsem se na to vykašlat, ale to se mi nechtělo. Psát články a vymýšlet nové věci mě vždy bavilo, ale někdy, když člověk něco musí a ví, že toho má nad hlavu, odkládá to, dokud může. Tenhle zlozvyk jsem se naučila tady, a proto, abych mu vzdorovala, jsem se rozhodla psát dál.

danča

Ahoj všichni! Víím, většina z vás si prohlíží pouze obrázky. Proto doufám, že vás ten můj alespoň trochu zaujal. A chci také podotknout, že jsem na něm unavená a nevyspalá z věčného psaní do Bezevšeho. No prostě úplně mrtvá! Jmenuji se Dana Kučerová a píšu sem pod jménem Danča a to už třetím rokem. Chodím do 3.S, tudíž příští rok maturuji. Vůbec se mi nechce věřit, že to tak rychle utíká. Mám ráda hudbu a zvířata. Doufám že se vám budou mé články a Bezevšeho celkově i nadále líbit.

pete

No, máme to tu zase. Představit se našim čtenářům. Vy starší, co sem už nějaký ten pátek chodíte, tento článek s radostí přeskóčte, není v něm nic nového.

A pro vás „novopolygrafáky“ tu mám o sobě pár informací. Jmenuju se Petr. Jsem tady už třetím rokem a do Bezevšeho jsem začal kreslit a psát na konci prvního ročníku. Nejspíš. Ach, ta pamět. Podepisuji se v Bezevšeho jako -PeTe-. Takže tenhle podpis je občas vidět pod nějakým tím článkem nebo kresbou. Ano, občas. Jsem celkem dosti líný. Mám rád literaturu, filmy, graffiti, hudbu a spoustu dalšího. Nepodstatného. A abych nezapomněl: „May the Force be with you“, milí čtenáři.

šmudla

Ahoj, jmenuji se Karla Brodinová. Podepisuji se jako Šmudla a jsem v redakci již třetím rokem. A proč jsem zůstala? Protože mě baví psát básničky a články.

Doufám, že Vás moje práce zaujala a bude se líbit i dál.

Zdravím všechny čtenáře časopisu Bezevšeho. Jmenuji se Šárka a jsem novou členkou redakce. Baví mě kreslení a fotografování. Mám ráda

šerly

přírodu a zvířata. Do časopisu budu přispívat svými kresbami a různými hlavolamy. O tomto časopise jsem se dozvěděla na naší základní škole, kde nám ho dodávala paní učitelka Uhrová. Od té doby jsem se o časopis zajímala. Jsem ráda, že mohu být jeho součástí. Budu kreslit pod přezdívkou Šerly.

Zdravím čtenáře Bezevšeho. Jmenuji se Marie

taylor

Krejčí, kamarádi mě oslovují Májo. Chodím do 3.S, do našeho časopisu přispívám druhým rokem. Zajímá mě tematika kolem sportu, módy, psů, o čemž v podstatě píšu. Moje přezdívka je taylor, tak se budu podepisovat i nadále v BZV.

Ahoj spolužáci, jsem redaktorka v našem časopise Bezevšeho už třetím rokem. Jmenuji se Lucie Krupičková a bydlím v Rumburku. Baví mě

plexik

fotit a dělit se s vámi o svoje zážitky, takže budu pokračovat a doufat, že se vám moje příspěvky líbí a budou líbit.

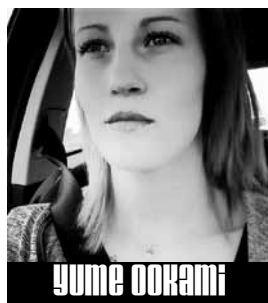
Zdravím všechny polygrafáky. Někteří z vás mě možná ještě znají, jiní už ne, a proto je čas se představit. Na Polygrafku jsem chodila v letech 2009–2013 „na grafiku“. Polygrafka byla moje vysněná škola a mohu dnes s klidem říct, že jsem si vybrala dobře a školní léta prožila ve škole, která mě bavila. Dnes je to už dva roky, kdy jsem odmaturovala, ale i tak stále vzpomínám na ty skvělé časy a skuhrám, že bych chtěla na čtyři roky znova.

V dnešní době jsem již pracující člověk. Mohu vám říct, že jsem si prošla již třemi pracemi a prozatím ještě nejsem spokojená. Mám velké plány, a to podnikání sama na sebe. Tak mi držte palce! Bydlím s partnerem a pěti ježky ve Středočeském kraji. Před střední jsem se hodně věnovala Japonsku a anime (záhada mé přezdívky odhalena) a nyní se k tomu vracím a víc se věnuji profesionálnímu hraní v PC hrách (pro-gaming), které se v Čechách v posledních letech rozmáhá.

Nikdy u ničeho nevydržím, chvíli jsem puťka, co vaří a uklízí, chvíli šiji, někdy chodím sportovat, jindy si čtu... a někdy jsem strašně líná! Ovšem stále se věnuji grafice.

Ahoj! Jmenuji se Kateřina Jirchářová, chodím do 3.S a do našich novin vám píšu již třetím školním rokem. Mezi mé koníčky patří především vymýšlení nejrůznějších článků. Ráda spím, jezdím s přáteli na výlety nebo pracuji. Myslím si o sobě, že jsem velmi hyperaktivní osoba, nevydržím být dlouho v klidu. Snad se vám mé příspěvky v tomto čísle i v těch dalších budou líbit.

Možná si právě teď v duchu klade otázku, kdo je ten tajemný redaktor na fotce a proč není vidět jeho tvář. Rád vám odpovím. Jmenuji se Jan Simandl a chystám se vás obšťastňovat na stránkách novin svými uměleckými díly a zřídka také nějakou skromnou prózou. Fotku mysterióznějšího rázu jsem se vši pokorou zvolil záměrně, protože nestojím o přehnané obdivy, kterých by se mi jistě dostalo za genialitu a nezměrnou nádhru mých příspěvků. Proto budu také působit pod pseudonymem „Simi“.

yume ookami

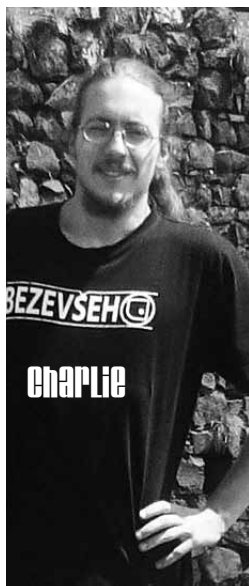

kata

simi

Na Polygrafce jsem snad sto padesát milionů let. Zažil jsem tu osm generací studentů a dva ředitele. Kuchař už mě nazývá inventářem, akorát mi chybí inventurní číslo a štítek s čarovým kódem. Všichni mě tu znají a oni po mně pořád chtějí, abych se představoval. Tak tedy pro všechny prváky: jsem nějaký Charlie, respektive Karel Reisinger a je mi dvaadvacet let. Letos jsem tu asi naposledy a moc se mi odtud nechce. Asi si udělám pedák a ve čtvrtáku vás budu zkoušet u maturit. Doufám, že se vám budou moje články líbit a že nebudete moc štvát své učitele.

Ahoj. Jmenuji se Václav Kvíz, v redakci Bezevšeho jsem druhým rokem a budu psát převážně recenze na videohry a na filmy, hlavně komedie a akční. Budu psát pod jménem Venca. Mým koníčkem je florbal, nejsem v něm sice zas tak dobrý, ale baví mě. Rybařím, je to dobrý relax. Dále hraji na kytaru, ale ještě pořád se učím. Mám rád rockovou hudbu, má oblíbená skupina je Nickelback. Na závěr doufám, že se vám budou mé recenze a články líbit.

Ahoj, jmenuji se Marcela Kvízová a v redakci radě jsem teď čtvrtým rokem, píšu pod jménem Maky. Baví mě psát recenze a nejvíce na pohádky, protože pohádky jsou mým oblíbeným filmovým žánrem. Dále mě baví fotit, i když to jsou jen amatérské fotografie, ale do budoucna bych se tomu chtěla více věnovat stejně jako kreslení. Taky mám ráda sporty, ježdění na kole, plavání a občas si jdu i zaběhat. Co se týče hudby,

poslechnu si takřka cokoliv, nejlépe na nějakém koncertě nebo festivalu. A to je asi vše, co bych o sobě chtěla říci, závěrem vám čtenářům přeji pěkné počení našeho Bezevšeho.

Vážení čtenáři, myslím si, že se ani nemusím nijak dlouze představovat, protože mě tu větší na určitě dobře zná. Jmenuji se Dominik Budský a i v letošním roce budu pomáhat tvořit Bezevšeho. I když poslední dobou tu moc mých článků nenajdete, nezužefte. Pomáhám redakční radě propagovat Bezevšeho na různých akcích a vypořádám s organizací. Všem čtenářům přeji krásné počení v našem časopisu a doufám, že nás všichni budete nadále podporovat, aby Bezevšeho minimálně zůstalo na úrovni, jaké je!

Přinesli jsme vám portréty redaktorů z řad studentů, kteří se pokusí navázat na úspěchy našeho časopisu z let minulých, k čemuž jim popřejme hodně tvůrčích nápadů, vtipných kreseb i aktuálních fotografií.

-iša-

PRVNÍ CHVÍLE NA INTRU

Vzpomínky z dob dávných i nedávných

Poslední srpnový den, který je dnem nástupu na intru, mě napadlo dát na facebook, kde mám v přátelích spoustu bývalých intráků, takovou malou výzvu, či vlastně otázku, jak vzpomínají na své internátní začátky. Moc mile mě překvapilo, kolik holek a kluků z našeho domova mládeže se ozvalo, a o část jejich ohlasů, které mě zahrály na duši, se chci s vámi podělit...

■ No jasně, byl jsem s našima kousek od Rumburka v Křečanech a vezli mě tam, nějak jsem nemohl uvěřit, že jsem už na intru a proseděl jsem zbytek večera v okně a uvažoval, co mě asi čeká.

■ Jeje, to snad už není ani pravda, jak to uteklo.

■ To mě za dva dny čekají už moje dětičky. Utíká to strašně rychle. (Z autorky téhle vzpomínky je učitelka, bydlela na pokoji č. 11)

■ Zrovna dneska jsem v práci koukala z okna „do blba“ a myslela na ty starý krásný čas na intru. Teď se mám taky super, ale co bylo na intru, to už se nikdy nezažije. Z mého prvního dne si pamatuju hlavně vichřici v podobě Cuciny.

■ Jako by to bylo včera.

■ Bylo to moc fajn.

■ Taky nikdy nezapomenu. První dojem z intru teda nebyl moc dobrý, ale později mi došlo, že nezáleží na tom, jak co vypadá, ale že záleží na lidech, kteří tam byli se mnou. Děkuji za všechno a pozdravujte prosím paní vychovatelku Janu Trejtnarovou.

■ Uteklo to šíleně, ty prázdniny, já jdu prvního do práce po neschopě, tak budu jak děti.

■ Na to se zapomenout nedá.

■ Já také vzpomínám, a to už je to bezmála patnáct let, malá tréma byla. Jedno mi utkvělo v mysli, když jsi nám, Leni, poprvé řekla svoje příjmení. Potřebovala jsem ho zopakovat. Težkéééé. Jinak jsem oběhla všechny pokoje a způsobila nejdne duši šok.

■ Tehdy začalo pětileté zajímavé období mého života, kde jsem potkal spoustu super lidiček, jako Tebe, Lenko. Jinak mě přivezli rodiče.

■ Jééé, jaké to byly časy, člověk měl kolem sebe pořád někoho, někdy jsem měla pocit, že mám velkou rodinu. Ale ty depresivní zimy v Rumburku jsem neměla ráda, asi proto jsem tak zlobila.

■ Mě s Verčou dovezli také rodiče, bylo to super, ráda vzpomínám na ty sladké časy. Jak ráda

bych se vrátila a zopakla si to. Jinak jsme tam byli v prváku na intru čtyři holky a třicet kluků.

■ Mě už by zpátky nikdo nedostal! Ani na intru, ani na kolej, na střední nebo vejšku. Stačilo!

■ No jistě, na to se jen tak nezapomíná.

■ Ano, vzpomínám a moc ráda, nejradši bych se tam vrátila!

■ Vzpomínám pořád, krásné časy, vše bez starostí. Ale také mi to stačilo. Na druhou stranu jsem poznala spoustu lidiček.

■ No jasně, na to se přeci nedá zapomenout. Také jdu prvního do práce po mateřské, malá do školky, takže opět datum plné změn a nových zážitků.

■ Také vzpomínám. Přivezli mě rodiče, nikoho jsem neznala, ale brzo jsem našla kamarády. Bylo to fajn. Zítra jdu po třinácti letech do školy, dodělat si maturitu, tenkrát jsem se na to vyhodla, nechtělo se mi a teď jdu do toho „na stará kolena“.

■ Nejde zapomenout. A klidně bych na internát na pár dní šla, jako na dovolenou.

■ Řvala jsem jako tele a na konci řvala zase. Akorát pokaždé z jiného důvodu.

■ Já vzpomínám často.

■ Vždyť to byla bžunda. Tady se vzpomíná na internát a já zítra vedu svoji Adinku do první třídy, mazec, jak to letí. Kéž by měla okolo sebe tak prima lidičky, učitele i vychovatelky, jako byli v Rumburku. Moc Vám přeju, ať to na intru i ve škole pořád skvěle klapě.

■ U nás ve výklenku to bylo super. Přijdu na pokoj a tam Alča, dobrý. Následně přijde Verča s Táňou a já si říkám, která sedmá třída zdrhla, a ony, že budou třetandy. A večer z vedlejšího pokoje řve Lucka: „Holky neznáte nějaký vtipy?“

■ Díky prvnímu dojmu z Lucie jsem se přestala intru bát.

■ Neustále vzpomínám a dala bych si ty čtyři roky znovu. Všichni mi chybíte, byly to krásné časy!

Lenka Obergruberová, vychovatelka

ANKETA

Uteklo to jako voda aneb Čeká nás maturita

NIKOLA OPLTOVÁ

Jak se cítíš před maturitou?

Momentálně se necítím zrovna moc dobře, bojím se maturity. Asi jako každý začínám být nervózní.

Kdy se na ni začneš připravovat?

Plánuji, že hned po Vánocích se na to vrhnu. Chci nechat mozek ještě trochu odpočinout, než to všechno začne, a spíš se teď učím hlavně ve škole, jak nejlíp to půjde.

Jak se budeš připravovat, jak se budeš učit?

Spolu s kamarádkami ze třídy si vypracujeme všechny otázky a pak se to postupně začnu učit. Ale asi začtu technologií a ostatními odbornými předměty.

Na kolik procent jste si sami sebou jisti?

Abych pravdu řekla, tak moc ne. Nechci říct, že jsem se od prvního ročníku flákala, ale až tak vzorná žákyně jsem taky nebyla. Hold to teď budu muset rychle dohnat.

Co by podle tebe mohlo fungovat jako úplatek?

Tak to netuším, ale doufám, že na něco přijdu. Určitě se to bude hodit.

Čeho se nejvíc bojíš, jaké zkoušky?

Nemám přímo jen jeden předmět, kterého se bojím, je toho bohužel více. Ale největší strach mi nahánějí odborné předměty a hned potom anglický jazyk. A co se týče praxe, tak se bojím hlavně tvorby webových stránek.

Proč se bojíš zrovna této zkoušky?

Tak když začnu těmi odbornými předměty, tak tam jsme teď momentálně ve skluzu. A moc mi všechny ty stroje a tak do hlavy nejdou. Anglického jazyka, protože v něm moc dobrá nejsem. Český jazyk mám ráda, ale na anglický jazyk hlavu asi moc nemám. A těch webových stránek proto, že je to opravdu velmi těžké a žádná sranda to není.

Kdo by to byl řekl, že to takhle uteče. Najednou jsou ty nekonečné hodiny strávené ve škole za námi a my zjišťujeme, že bychom jich ještě pár zvládli. A nejen to, ale že by v některých případech byly potřeba. Seděli jsme tu čtyři roky, snažili se sekat latinu a něco se naučit a teď máme dokázat, že to k něčemu bylo. Někteří z nás momentálně nevědí, co s tím, připadá jim, že na nic nemají čas, nebo si říkají: „Přece to nemůže být tak těžké...“ Jiní mají plnou hlavu otázek a dohání je strach. Jedno je jasné, jakmile se nechají chytit, už jsou v pasti. Maturita, to je zkouška dospělosti, samý stres. Cítíme se všelijak, přemýšlíme nad tím, jak si to ulehčit, a pochybujeme i o tom, co jsme ještě donedávna uměli. Dumáme nad plesem, stužkovákem, svaťákem a nad tím, co budeme dělat po škole. Ale v cestě nám stojí jedna překážka, ona maturita. Bála jsem se jí už od prváku, sledovala jsem, jak mi všichni odcházejí a nejednou je tady i ta moje. Můj strach se proměnil ve zvědavost. A já si jen říkám, ať už to mám za sebou a ten zatracený papír v ruce.

Těšíš se na maturitu nebo na to, až ji budeš mít za sebou?

Rozhodně, až ji budu mít za sebou. A snad to bude vše hned napoprvé.

Na co se tento rok nejvíc těšíš a proč?

Na maturitní ples, to je snad jasné. I když jsou teď okolo toho samé zmatky a dohady, vím, že se to všechno povede a všichni si ho náramně užijeme.

Nějaká rada, kterou bys dala budoucím maturantům?

Asi to, ať se opravdu co nejvíc učí, co nejdřív to jde, aby to potom nemuseli dohánět tak jako já.

LUKÁŠ DOKOUPIL

Jak se cítíš před maturitou? Před maturitou se cítím spíš jako před koncem světa, bojím se.

Kdy se začneš připravovat?

Chci začít od pololetí, vím, že je to celkem pozdě, ale dřív to neplánuju.

Jak se budeš připravovat, jak se budeš učit?

Chtěl bych každý den věnovat hodinu, maximálně dvě jednomu určitému předmětu.

Na kolik procent jste si sami sebou jisti?

Abych pravdu řekl, tak asi padesát na padesát.

Co by podle tebe mohlo fungovat jako úplatek?

Úplatek? Jasně, využiju své svaly, snad se všichni leknou a projdu aspoň se čtyřkami.

Čeho se nejvíc bojíš, jaké zkoušky?

Největší obavy mám asi z praxe, hlavně z webové.

Těšíš se na maturitu nebo na to, až ji budeš mít za sebou?

Určitě, až ji budu mít za sebou.

Na co se tento rok nejvíc těšíš a proč?

Nejvíce se těším na maturiták, hlavně na tu atmosféru.

Nějaká rada, kterou bys dal budoucím maturantům?

Snažte se hodně poslouchat ve škole, doma se to pak těžko dohání.

TOMÁŠ ALTMAN

Jak se cítíš před maturitou?

Já ani nevím, cítím se dobře. Nepřijde mi to zatím nějak zvláštní. Malá nervozita začíná, ale to největší napětí přijde, až budu stát přede dveřmi do školy u maturity.

Kdy se začneš připravovat?

Začínám se připravovat už teď průběžně, už je taky na čase. Od ledna se budu učit každý den aspoň chvilku.

Na kolik procent jste si sami sebou jisti?

Věřím si, tak na 77%.

Co by podle tebe mohlo fungovat jako úplatek?

Nějaká nemalá částka do kapsy každého učitele by nemusela být k zahození. Ale co třeba výřivka do kabinetu?

Čeho se nejvíc bojíš, jaké zkoušky? Proč se bojíš zrovna této zkoušky?

Moc jistý si nejsem akorát v češtině v didaktickém testu, to mi nikdy nešlo. Ještě trochu matiky, drobná chyba by mě mohla rozhodit.

Těšíš se na maturitu nebo na to, až ji budeš mít za sebou?

Až ji budu mít za sebou, na vnitřní klid a pohodu, pokud ji teda udělám (smích).

Na co se tento rok nejvíc těšíš a proč?

Na maturitní ples, takové to poslední uvolnění před maturitou. Pak už bude jen učení. Takže si chci užít ples na sto procent.

Máš nějakou radu, kterou bys dal budoucím maturantům?

Rada? Ne, radit budu až po maturitě, teď bych radu potřeboval sám.

MARCELA KVÍZOVÁ

Jak se cítíš před maturitou?

Když na to nemyslím, jsem v klidu, ale jakmile se o maturitě začne mluvit, zner-vózním a uvědomím si, že vlastně nic neumím.

Kdy se na ni začneš připravovat?

Vím, že bych se měla začít připravovat co nej dřív, ale víte, jak to je.

Jak se budeš připravovat, jak se budeš učit?

Chtěla bych si vypracovat maturitní okruhy a prostě se šrotit, šrotit a šrotit.

Na kolik procent jste si sami sebou jisti?

Jak v čem, ale spíš mám strach, že pohořím.

Co by podle tebe mohlo fungovat jako úplatek?

Úplatek? To si netroufnu říct, co by mohlo fungovat.

Čeho se nejvíc bojíš, jaké zkoušky?

Nejvíc se bojím didaktiku z češtiny a poslechu z cizího jazyka.

Proč se bojíš zrovna této zkoušky?

Bojím se, protože vím, že jsem na češtinu pole-no a mluvené němčině nerozumím.

Těšíš se na maturitu nebo na to, až ji budeš mít za sebou?

Rozhodně se těším, až budu mít maturitu za sebou a doufám, že úspěšně.

Na co se tento rok nejvíc těšíš a proč?

Těším se na ples, to je samozřejmé, není nutné říkat proč.

Nějaká rada, kterou bys dala budoucím maturantům?

Radím vám, uče se už od začátku, špatně se to pak dohání.

LADISLAV BUREŠ

Jak se cítíš před maturitou?

Na jednu stranu mi připadá, že je to daleko, ale na druhou stranu uteče to jako voda, malou trému začínám pocítovat.

Kdy se začneš připravovat?

Chtěl jsem pomalinku začít už teď, ale zatím nebyl čas.

Jak se na ni budeš připravovat, jak se budeš učit?

Doufám, že co nejdřív, protože čím dřív začnu, tím méně se toho budu muset naučit na poslední chvíli.

Na kolik procent jste si sami sebou jisti?

Na sto procent, vím, že zrovna já toho moc neumím, ale spíš věřím, že to překonám a půjde to. Budu si muset začít trochu věřit.

Co by podle tebe mohlo fungovat jako úplatek?

Pro některé učitele bych to zařídil tak, jak to udělal Babiš – koblíha, ale někdo má tu cenu vyšší, tak asi peníze?

Čeho se nejvíc bojíš, jaké zkoušky?

Nejvíce se bojím asi odborného předmětu technologie.

Proč se bojíš zrovna této zkoušky?

Bude to ústní zkouška, což je výhoda a budu se to snažit ukecat, ale na druhou stranu musím o tom aspoň něco vědět, jinak jsem nahraný.

Těšíš se na maturitu nebo na to, až ji budeš mít za sebou?

Co je to za otázku? Kdo se kdy těšil na maturitu? Samozřejmě, že až ji budu mít!

Na co se tento rok nejvíc těšíš a proč?

Na maturiták a také na tu hromadu učení (smích).

Nějaká rada, kterou bys dal budoucím maturantům?

Uče se dřív než já!

Jak tak na to koukám, alespoň v jedné věci se naši maturanti shodli, že čím dřív se začnete učit, tím pro vás pak bude maturita snazší.

Snad mají pravdu, ono vše má své pro a proti. Přejí jim hodně štěstí a úspěchů, abychom se tu pak všichni nepotkali v září.

-Layly-

PREVENCE NA ŠKOLE

Pro žáky všech ročníků naší školy bylo připraveno během školního roku 204/2015 velké množství aktivit zaměřených na prevenci zneužívání drog, obranu proti šikaně, ale také třeba na zlepšení vztahů v třídním kolektivu...

Uvádím jejich stručný přehled:

ŠKOLNÍ METODIČKA PREVENCE:

- 1.A, 1.S – Seznamovací aktivity – 2 hodiny v každé třídě
- 2.P – Vztahy ve třídě – 1 hodina
- 4.S – Netolismus- 1 hodina
- 3.S – Vztahy ve třídě – vzájemné chování – 1 hodina
- 1.A – Vztahy ve třídě – pravidla – 3 hodiny
- 1.S – Vztahy ve třídě – pravidla – 3 hodiny

PEDAGOGICKO-PSYCHOLOGICKÁ

PORADNA RUMBURK:

- 1.A, 1.S – Spolupráce a vzájemné poznání se – 2 hodiny v každé třídě a pololetí

PAN PABIÁN:

- 3.A, 3.S – Rizikové sexuální chování – 2 hod.
- AIDS, drogy, vztahy – 2 hodiny

TEEN CHALLENGE:

- 2.A, 2.S., 2.P – Šikana – 2 hodiny v každé třídě
- 2.S – Exkurze do sídla Teen Challenge

O některých z nich je nebo bylo podrobněji napsáno v samostatných článcích (beseda s panem Pabiánem, Exkurze do Teen Challenge).

-lo-

Maturanti mají plné ruce práce s plesem a nemají čas ani na učení!

Naše asi půlroční dohadování o plesu se pomalu blíží ke konci. A díky bohu za to! Měli jsme nejméně tučet témat a ne a ne se na jednom shodnout. Proto jsme udělali kompromis. Tím se stalo moudré řešení, že raději spojíme téma dvě. Musela se k sobě hodit. A tak konečný výběr nebyl zas tak složitý. Stal se jím Kriminál a Street aneb Z ulice rovnou do krimu. Jediná

věc, se kterou se neztrácel čas, bylo datum. Vsadili jsme na pátek 20. února, náhodou na svátek našeho krále Polygrafky Oldřicha. Celým tímto slavnostním večerem vás bude provázet dvojice divadelního seskupení IMPRA, jmenovitě Hanny Firla a Ondřej Král. Zahrají vám hudebníci z kapely Nová škola, které po půlnoci vystřídá Dj Nyko. Můžete se těšit i na jedinečné vystoupení mistra světa v beatboxu Tinyho Beata a hlavně na nás, vaše maturanty!

-Layly-

Jak vypadaly třídy ve školním roce 2014 - 2015?

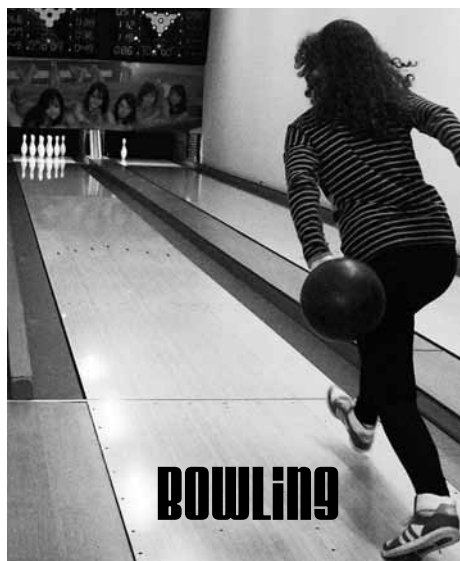

SPORTOVNÍ DEN POLYGRAFKA

25. června 2014 se opět konal sportovní den, který pořádala naše škola Polygrafka. Někteří žáci to berou jako dárek na konci roku a jako odměnu za to, že to ve škole vydrželi. Žáci měli na výběr mezi různými disciplínami, a tak myslím, že každý našel to své.

VÁCLAV KVÍZ, 1.S

Proč sis vybral bowling?

Bowling jsem si vybral, protože mi byl ze všech sportů nejbližší.

Byl jsi rád, že jsme takový den měli, chtěl bys ho každý rok?

Ano, tento den byl super a byl bych rád, kdyby byl každý rok.

Jak se ti tu líbilo?

Líbilo se mi tu moc.

JIŘÍ ČEČRLÉ, 1.S

Proč sis vybral bowling?

Bowling jsem si vybral, protože jsem k němu měl ze všech sportů z výběru nejbližší a docela mě baví. Tedy pokud nejsou křivé dráhy.

Byl jsi rád, že jsme takový den měli, a chtěl bys ho každý rok?

Sportovní den se mi docela líbil a jako každé jiné zpestření ze strany školy je příjemné. Na základce jsme měli podobný den takže bylo hezké si něco takového zažít i na střední.

Jak se ti tu líbilo?

Prostředí bylo příjemné, klidné a pohodové. Bylo to fajn.

BARBORA ŠUDOVÁ, 2.P

Proč sis vybrala badminton?

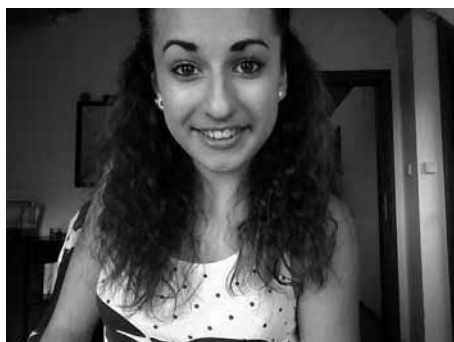
Badminton mě zkrátka už od mala baví, i když tento sport provozuji jen rekreačně a ne profesionálně. Vždy se u toho krásně odreaguji. A když mám rovnocenného partnera, tak se potom hraje jedna báseň.

Byla jsi ráda, že jsme takový den měli, a chtěla bys ho každý rok?

Byla jsem ráda za tento den a klidně v těchto dnech můžeme pokračovat. Je to příležitost, jak se setkat s přáteli i v jiném prostředí než ve škole nebo někde venku.

Jak se ti tu líbilo?

Líbilo moc. Hlavně když jsme mohli soupeřit proti učitelům.

MARTINA TÝMOVÁ, 2.A

Proč sis vybrala badminton?

Mám ho ráda.

Byla jsi ráda, že jsme takový den měli, a chtěla bys ho každý rok?

Určitě jo, je to odreagování od učení.

Jak se ti tu líbilo?

Sport mám ráda, takže ano, líbilo.

JAKUB BAŽANT, 2.P

Proč sis vybral basketbal?

Basketbal jsem si vybral, protože je to můj oblíbený sport. Rád ho hraji a pocít, když dám koš, je k nezaplacení.

Byl jsi rád, že jsme takový den měli, a chtěl bys ho každý rok?

Kdo by nebyl rád. Ulít se takhle ze školy a jít si zahrát nějaký sport. Klidně i každý den.

Jak se ti tu líbilo?

Jo, líbilo.

PAVEL REJHA, 2.P*Proč sis vybral petanque?*

Protože nebylo už nic jiného k mání, bylo všude plno. A petanque není tak namáhavý.

Byl jsi rád, že jsme takový den měli, a chtěl bys ho každý rok?

Ano jsem rád, je to dobrý nápad.

Jak se ti tu líbilo?

Líbilo se mi to, ale organizace nic moc.

ANETA SCHMIDTOVÁ, 2.P*Proč sis vybrala petanque?*

Protože mě baví hrát petanque a nemusela jsem čekat, než na mě dojde řada.

Byla jsi ráda, že jsme takový den měli, a chtěla bys ho každý rok?

Byla to zábava, moc mě to bavilo.

Jak se ti tu líbilo?

Jo, moc se mi tu líbilo.

DANIEL ŠICHAN, 1.S*Proč sis vybral fotbal?*

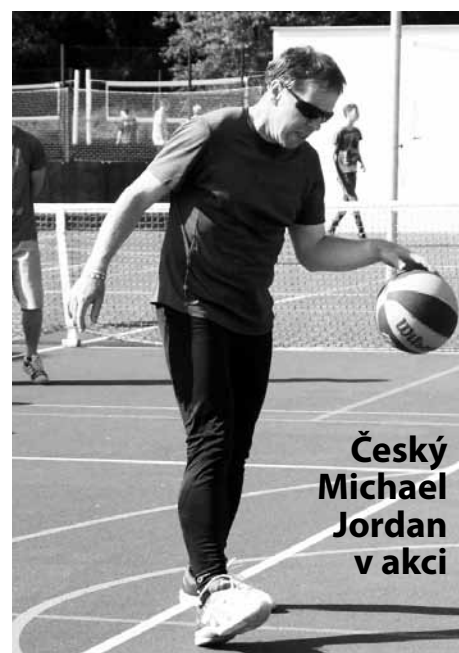
Chodil jsem na fotbalovou školu a hráli jsme ho skoro pořád. Fotbal sice moc rád nemám, ale baví mě.

Byl jsi rád, že jsme takový den měli, a chtěl bys ho každý rok?

Ano, jsem rád, a kdyby bylo možné ho mít každý rok, tak budu šťastný.

Jak se ti tu líbilo?

Jo, bylo tam hezky.

Umístění:

Badminton: 1.místo - B.Šudová + V. Turnová

Bowling: 1. místo - Z. Horáček (144)

2. místo - V. Kvíz (142)

3. místo - D. Nožička (138)

Fotbal: Bez vítěze - vyrovnaně 1:1

ZBYNĚK ZÁPOTOCKÝ, 1.S*Proč sis vybral fotbal?*

Fotbal jsem si vybral, protože je to sport, který mě baví hrát.

Byl jsi rád, že jsme takový den měli, a chtěl bys ho každý rok?

Každý rok by byl parádní, ale chtělo by to tak dvakrát do roka.

Jak se ti tu líbilo?

Líbilo se mi tu hodně a byla i sranda.

Mně osobně se tento den líbil už jen proto, že jsem mohla dělat to, co mě baví, a to fotit. Myslím si, že se díky těmto akcím lidé na Polygrafce sblíží víc a víc, a proto bych takové dny určitě dělala každý rok a vícrát.

Spolužákům děkuji za spolupráci.

-Flexík-

Na vlastní kůži

Na naší škole proběhla beseda v rámci Týdnů pro duševní zdraví. Jistě si každý z nás odnesl spousty nových poznatků a informací ohledně psychických poruch. Po vyslechnutí besedy se možná na chvíli zamyslíme nad závažností tohoto problému. Ale poté, co opustíme třídu, se nám myšlenky rozutečou k příjemnějším věcem a my si dále žijeme své spokojené životy. Ale dokážeme si vůbec představit, jaké je si tím vším projít na vlastní kůži? Prožívat deprese, navštěvovat různé odborníky a specialisty a to vše v našem věku. Pokusím se vám tyto pocity přiblížit skrze příběh mojí kamarádky Míši, kterou jsem pro vás zpracovala. Děkuji ještě jednou za poskytnuté informace a ochotu.

Vždy jsem tak nějak tušila, že nejsem, alespoň povahově, stejná jako ostatní. Už od základní školy jsem smutek prožívala jinak než moji spolužáci. Kdy jsem ale začala pociťovat silné příznaky deprese? To bylo zhruba v mých třinácti letech po ztrátě blízké osoby. Byla to pro mne muka, truchlila jsem několik měsíců. V tak útlém věku jsem dokonce přemýšlela nad sebevraždou. Nejhorší pro mě ale bylo, že kvůli veškerému zařizování mé rodiny jsem šla absolutně stranou. A tak si nikdo mých problémů ani nevšiml. Pamatuji si, že jediné, co se tehdy ohledně mě řešilo, byl rapidně klesající průměr známek.

Asi po sedmi měsících se můj psychický stav zlepšil. Začala jsem to být znovu já. Smutek jsem se snažila nahradit nejrůznějšími koníčky. Zdálo se mi, že jsem pořád v jednom kole a že se s rodinou už skoro nevidám. Kvůli častému pohybu jsem tehdy hodně zhubla. Zhruba půl roku před mými patnáctinami jsem se ale hýbat přestala. Volný čas jsem tedy vyplňovala jídlem. Zažívala jsem veliký stres ve škole, nejen kvůli učení, ale také častým pomlouvám. Moje váha nezřízeně stoupala nahoru raketovou rychlostí. A jelikož jsem řešila také první malé lásky, chtěla jsem se líbit. Neustále jsem vídala ve všech médiích vychrtlé modelky. Začala jsem si hlídat svou váhu

a později i příjem kalorií. Hubnutí se ale zvrátilo a já praktikovala různé zvrácené metody. Například jsem běhala omotaná igelitem, abych se více potila. Celý den jsem nic nejedla a v noci jsem byla schopná vyjít i koš. Pak jsem zvrátila. Tento koloběh trval pouze chvíli a i přes to jsem si vytvořila obrovské komplexy ze své postavy. Opět jsem propadla depresím. Nechtělo se mi spát, mluvit, vstávat ani existovat. Od okolního světa mě dělila tlustá černá zeď plná smutku a zloby. Jako by mi z těla vyprchaly všechny emoce a já nic necítila. Poté jsem se začala řezat a fyzicky si ubližovat. V tu chvíli bylo lepší cítit bolest než úplnou prázdnotu.

Naštěstí jsem měla ve škole kamarádky, které mě držely nad vodou. Později to řekly mojí mamce. Skoro ve stejnou dobu na to přišla i má lékařka a věci se konečně daly do pohybu. Chvilí jsem strávila v nemocnici. Navštívila jsem několik odborníků a ti mi za podpory mých nejbližších hodně pomohli. Jsem svým způsobem i vděčná za to, čím jsem si prošla. Myslím, že i ve svých devatenácti letech jsem toho zvládla více, než si kdo umí představit. A jak se říká, co tě nezabije, to tě posílí. A já si osobně myslím, že jsem teď hodně silný člověk, připravený čelit všem nástrahám života.

-Danča-

AGENTURA PONDĚLÍ NA POLYGRAFCE

Týdny pro duševní zdraví

Ve společnosti se o duševních poruchách moc nehovoří. I přesto mě ale takzvané nemoci duše zajímají. Proto jsem byla moc ráda a určitě nejen já, když Polygrafku opět navštívila Agentura Pondělí. Z čeho může taková nemoc vzniknout, jak danému člověku pomoci a čím vším si dotyčný prochází? To vše jsme měli možnost dozvědět se ve čtvrtek 1. října 2015.

Pro třídy 3.S a 3.P agentura ve spolupráci s panem Kamilem Bílkem uspořádala besedu na toto téma. Ve dvou hodinách nabitých informacemi, jsme si mohli poslechnout vyprávění z úst člověka, který sám prožíval problémy s duševními poruchou a sice manio-depresivní. Dozvěděli jsme se spousty nových a zajímavých věcí ohledně duševních poruch. Také jsme zhlédli krátký film s touto problematikou.

Obdivuji práci agentury a hlavně její pracovníky, z jejich návštěv si vždy hodně odnáším. Děkuji a doufám, že se brzy znovu uvidíme.

-Danča-

VÍTE, CO JE NOMOFOBIE?

Nomofobie je panický strach z toho, že člověk nebude mít u sebe mobilní telefon.

Z asijských zemí, z USA i z vyspělých západních zemí se i k nám pomalu dostává závislost na chytrých telefonech. Počet lidí závislých na telefonech prudce stoupá, přičemž jejich věk se snižuje.

Použil chytrý telefon k tomu, aby si člověk vylepšil náladu, je téměř totožné s tím, jak mohou chování lidí ovlivnit drogy. Mnoho vědců dokonce soudí, že chytré telefony jsou stejně návykové jako cigarety.

Bohužel, podobně jako závislí na drogách, také závislí na mobilních telefonech mohou mít abstinenční příznaky – neklid, úzkost, záchvaty vzteku, nervozitu...

Odborníci jsou přesvědčeni, že v budoucnu začne společnost nadměrné užívání chytrých telefonů odmítat. Lidé, kteří nepřetržitě zírají na svůj chytrý telefon, budou pak vnímáni jako nevzdělaní a se slabou vůlí.

Hrozí tato závislost i vám? Jako „mobilně závislý“ je definován ten, kdo spustí aplikace telefonu více než šedesátkrát denně, což je desetkrát víc než průměrný uživatel mobilu.

(zdroj: internet – novinky.cz, ceskenoviny.cz, doktorka.cz)

-lo-

Vyfotit se s Bezevšeho není žádný med

O prázdninách jsem se chtěla zapojit do prázdninového focení s Bezevšeho.

Dlouho jsem si lámala hlavu s tím, jak neoriginálněji ztvárnit mou fotografii, když v tom přišel jako blesk z čistého nebe geniální nápad. Vyfotím se na festivalovém pódiu! Zdálo se mi to naprosto perfektní, a tak jsem na sebe byla patřičně pyšná.

Když přišel den festivalu, odjížděla jsem vybavená jako nikdo jiný. Bezevšeho bylo nutností. Neohroženě jsem se procpala davem a pracně se vyškrábala na opevněné a moderně vybavené podium. Hrdě jsem křikla na svoji kamarádku, která se cítila jako slavný paparazzi, ať fotí. Hvězdě jsem zvedla náš časopis do výšky.

Když v tom cítím silné škubnutí. Za paži mě drží místní ochranka, která hlídala podium a kapely. Zvedla jsem oči a podívala se do tváře vysokého rambovi, který mě vlácel dolů z pódia. Po zádech mi přejel mráz a zachvátila mě panika. Zmateně jsem začala mumlat, že je to smrtelně důležité, že nejsem žádný deviant nebo anarchista. A navíc, že se jedná o školu!

Muž se na mě zadíval, a hlubokým hlasem řekl: „Jistě nezletilá a ještě k tomu pod vlivem!“ Sklíčeně a bez fotografie jsem odcházela ke své kamarádce, která vše sledovala z povzdálí. Přeci jen mi ale ten nepodařený snímek něco přinesl. Do konce všech koncertů nás místní ochranka hlídala jako ty nejhorší zločince, kteří kdy spatřili světlo světa.

-Danča-

26. červen 2015 - pan ředitel Svatopluk Kubeš odchází do důchodu

Stál u zrodu založení naší Polygrafky, nejprve jako zástupce ředitele pro výchovu mimo vyučování a dalších pětadvacet let jako její ředitel. Byl neodmyslitelnou ikonou školy, vryl se do paměti tisícovky absolventů, předal stovky maturitních vysvědčení a v ýučních listů. Po jeho boku zestárlý desítky kolegů, jen on zůstal tak nějak stejný, a právě proto nás zaskočil fakt, že

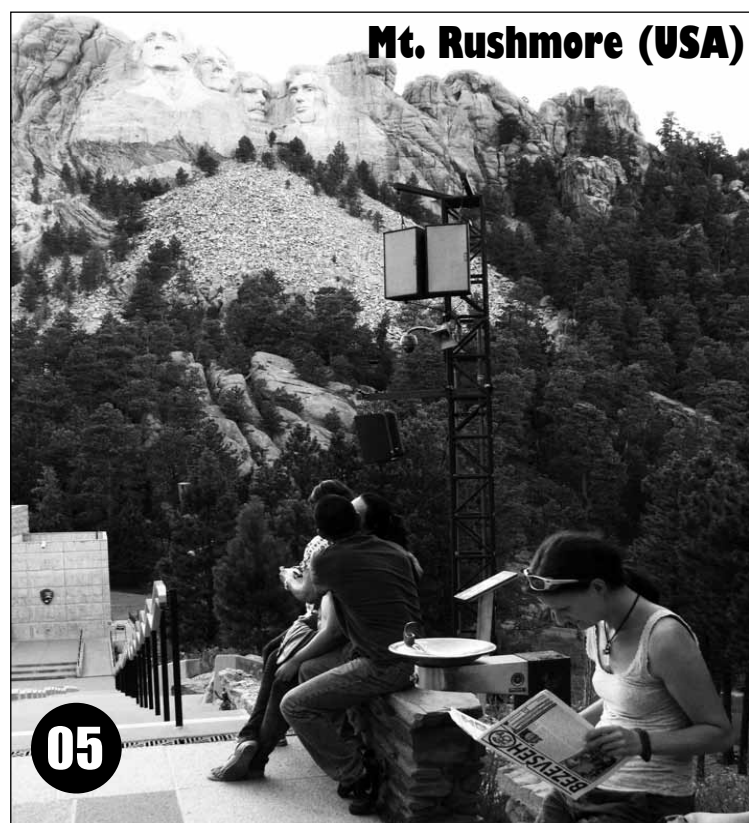
uplynulý školní rok byl jeho posledním ve funkci ředitele.

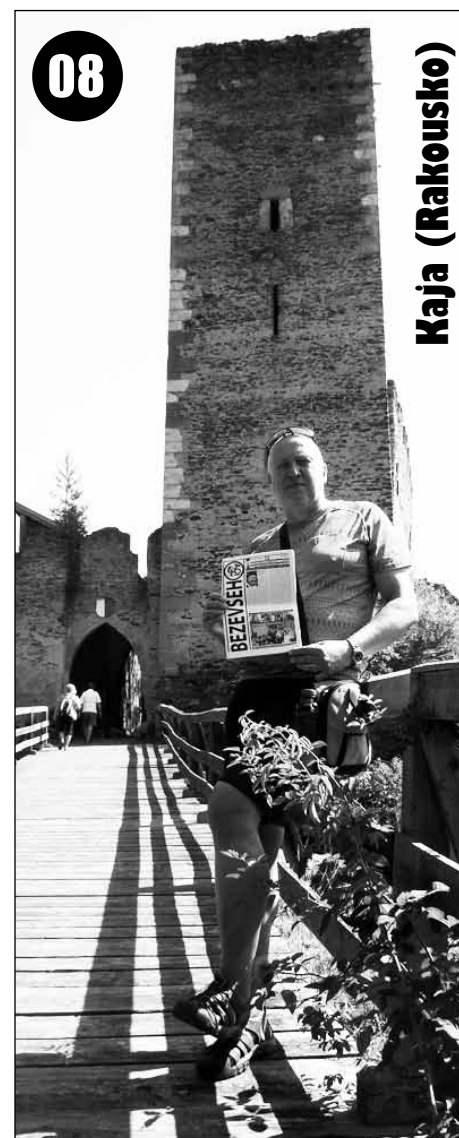
Na jeho počest se po rozdáni vysvědčení všichni pracovníci Polygrafky přeměnili na pěvecký sbor, aby svému řediteli zazpívali oblíbenou píseň TATA - SVAŤA. Nebylo to zdaleka jediné překvapení, které bylo přichystáno u příležitosti této akce.

Co dodat závěrem. Poděkování Svátovi za to, v jaké kondici se škola nachází, že v posledním roce jeho "vlády" se podařilo zajistit přestavbu grafického ateliéru, dovybavit knihárnu o falcovačku a šičku, opravit střechu včetně okapů budovy školy a slíbit si, že i nadále budeme cítit rodinnou atmosféru školy, aby se k nám rádi vraceli nejen studenti ale i důchodci. -iša-

New York (USA)**Kaja (Rakousko)****Hardegg (Rakousko)****Pod hladinou**

BEZEVŠEHO VE SVĚTĚ

Vyberte 3 fotografie,
které se vám nejvíce líbí.

Jejich čísla nám sdělte na:

bezevseho@sosmgrp.cz

nebo na

www.facebook.com/Bezevšeho.

Autor vítězné fotografie
získá velkou čokoládu.

● Ěmeke ● Marek ● Klára
● MEZI
● KONTINENTY

7

Překvapení v thajské vesničce

Z Bangkoku se přesouváme velký kus vlakem a dál pak na několik aut stopem až do města Chiang Rai na severu Thajska. Je to v oblasti Zlatého trojúhelníku. Chvilí bloumáme po městě s těžkými batohy, než najdeme přijatelné bydlení v naší cenové relaci. Místní nám moc nepomůžou, protože se vůbec nevznají v mapě. Hodláme tu strávit pár dní a odpočinout si. Přemýšlíme, jak nejlépe prozkoumat oblast na pomezí Thajska, Laosu a Barmy. Nakonec volíme pro cenovou dostupnost půjčení malé motorky. Ani po nás nechtějí vidět řidičák. Stačí číslo pasu a zaplatit. Máme plnou nádrž a od milých holek z našeho guesthousu i mapu okolí, což je tady celkem vzácnost. Později ale zjistíme, že ta mapa není zase až tak odpovídající realitě a my se díky tomu dostaneme do nemalých problémů.

Bereme s sebou lahev benzínu, co máme k vaření, dvě lahve vody a vyrážíme směrem k blízkému národnímu parku a také na čajové plantáže. Máme problém se zorientovat už ve městě a párkrát jedeme jinudy. Nakonec ale místní radí správný směr. Už po cestě vidíme přes

Zlatý trojúhelník

Svez se na slonovi

řeku slony. V samotném parku není pořádně nic označeno, ani nikdo, koho bychom se zeptali, a tak po krátkém odpočinku u řeky jedeme dál. Cesty jsou tu už jen prашné a domky spíš z palmových listů. Vesničky malebné, ale v nich nikdo, kdo by mluvil alespoň trochu anglicky. My si thajsky nic nepřečteme a rozcestníků je mň a mň, až postupně zcela vymizí. V mapě je jen pár cest, ale ve skutečnosti je jich mnohem víc a není zřejmé, která je hlavní. Zpočátku se orientujeme podle řeky, projíždíme údolím plným políček a zemědělců orajících

Vyber si správnou cestu

s vodními buvolí a umouněných dětí pobíhajících kolem. Ženy perou v řece. Je to tu krásné, ale my začínáme mít zvláštní pocit, že už nevíme, kde jsme a zda vůbec najdeme stejnou cestu zpět. Projíždíme několik brodů. Cesta začíná být horší a horší. Ve vesničkách na nás nevěřícně koukají. Auta tu nejedí žádná, jen občas v oblaku prachu profčrčí motorka. Jazyková bariéra visí ve vzduchu, a tak se většinou nic moc nedozvíme. Mapu nikdy neviděli a ani někteří neumí číst. Je tu vidět neskutečný kontrast oproti velkým městům. V Bangkoku, kde jsme byli před pár dny, by nás to vůbec nenapadlo. Tady žijí domorodci a ani nemluví thajsky, mají svůj jazyk, svou kulturu, svoje rituály. Nechceme jim do ničeho zasahovat, a tak je nefotíme a ničeho se nedotýkáme. Víme, že bychom jim tím kradli ducha a znesvěcovali to, co šamani posvětili.

V jedné vesnici se kolem nás hned seběhnou všichni, kdo jsou na blízkou, jako kdyby nikdy neviděli bílého cizince. Vtipkují mezi sebou, ale nikdo neumí ani slovo anglicky. Je to celkem nepříjemná situace. Moc nám nepomůžou. Nevíme, zda nás posílají zpátky, nebo zda máme jet dál. Aby nás ta cesta nenavedla jen

k někomu na dvorek. Nakonec pokračujeme dál. Dlouho není ani vesnička, ani nikdo, koho bychom se zeptali na směr. Trochu nás uklidňuje, že máme náhradní benzín i zásobu vody. Ale co když se nám rozbije motorka? Co tady budeme dělat? Radši na to nemyslíme. Začínají pořádné kopce. Náš stroj dostává hodně zabrat. Při cestě nahoru ležím na řídítkách, Klára napláclá na mně. Nahoru i dolů musíme jet na jednič-

ku. Při jednom výjezdu je to už tak prudké, že jdeme na zadní a slitněm. Motor chcípne. Máme co dělat motorku postavit a nastartovat. Prokluzují nám nohy ve vrstvách jemného prachu, oba jsme jako čuňata, ale nakonec zase kus vyjedeme. Po dalším pádu už jenom běžím vedle motorky a držím plyn. Mně prokluzují nohy, motorce zase zadní kolo. Když chci nastoupit, hned jdu na zadní. Čekám na Kláru nahoře, udýchaný a zpocený. Klára je taky celá umouněná a vyřízená. To je panečku výlet! Nevíme, kde jsme, ani kam jedeme, zpátky dost daleko. Klára pro-

klíná nápad půjčit si motorku, už NIKDY to prý neudělá a natož si na ni dělat řidičák! Zároveň se ale smějeme tomu, jak je to komický pohled na mě, když nadávající běžím vedle motorky zavalen prachem. Cesta dolů je stejně tak hrozná. Div že nepřepadneme přes řídítka. Naděje, že tady někoho potkáme, se zmenšují...

O to víc nás překvapí skupina na terénních motorkách. Ještě víc ale překvapíme my je! Zatímco oni mají silné

motorky a každý je na ni sám, tak my máme jen malou městskou motorku pro oba! Mluvíme s vedoucím skupiny. Vzal na vyjížďku turisty. Ti jsou zamaskovaní v přilbách s brýlemi a rouškami, že jen profil obličeje odhaluje, že nejsou místní. Tím pádem lidé ve vesničkách, kterými budou projíždět, nepoznají, že jsou to běloši. Jestli vůbec některými projíždět budou, když mají průvodce. Hlavně nám vedoucí potvrdí, že jedeme správně a brzy dorazíme na hlavní! Tak nám spadne kámen ze srdce!

Na asfaltu se jede úplně jinak. Mezi čajovými plantážemi je už mnohem veseleji. Zelené koberce nás chlácholí a uklidňují. V malém městečku narazíme na šikovného obchodníka, který nám ochotně vysvětluje vše, co ještě nevíme o čaji. Nabídne lahodný zelený čaj. Vůbec mu nevádí, že jsme ukoptění od hlavy až k patě. A nám taky ne! Vezeme si od něj zajímavou směsku čajů. Třeba s praženou rýží. Taky naběrací lžičku na čaj nebo čichátko.

Cestu zpět volíme už raději po hlavní. Jede se dobře. Doplníme nádrž a pozorujeme, jak v typické šedavé obloze pomalým tempem klesá ohnivá koule v podobě slunce. Neuvěřitelná scenerie, která se opakuje každý den a pokaž-

dě ji znovu a znovu obdivujeme. Je to tím, že je je tu všudypřítomný opar a ten dodává obloze na šedavém odstínu barvy. Klára je spokojená, natisknutá na mě a pozoruje západ slunce. Po chvíli říká: „Co kdybychom si půjčili motorku i zítra? Mě to docela baví a navíc tam máme skoro celou neprojetou nádrž?“

Směr - čajové plantáže

Tak jsme si ji půjčili i další den a zažili další dobrodružství. Já byl na chvíli v Myanmaru, což je Barma. Překonali jsme výškový rekord a poprvé viděli veletok Mekong. Ale to už je zase další kapitola...

LAOS - zážitek z autobusu

Ještě jsme v Thajsku, ale na druhé straně Mekongu už vidíme Laos. Jsme v očekávání, co nám tato země přinese. Tak jako před každým vjezdem do nové země na naší cestě, se snažíme zjistit co nejvíc informací a sehnat tamní menu alespoň na prvních pár dní. Jenomže v bankách ve městečku Chiang Khong, kam jsme včera dostopovali, laoské peníze nejsou. Dokonce nám ani nikdo není schopen říct, kolik se platí za vízum...

Spolu s ostatními, převážně místními, nasedáme na předraženou lodku a přeplováme přes mohutný tok na druhou stranu. V duchu se loučíme s Thajskem, ale ne na dlouho. Těšíme se na Laos. Poprvé na naší cestě se ocitáme v komunistické zemi! O tom hned svědčí zvláštní praktiky ze strany úředníků a celníků, vidět je to od samého počátku. To, že různí příslušníci různých národů mají různou výši za vízum, se ještě pochopit dá, ale to, že různí lidé ze stejné země mají jinou výši a nemají žádné odvolání, to je síla. Asi dost záleží na tom, jak se zrovna úředníci vyspí a jak se jim líbí. Čekáme, jakou cenu vyměří nám. Samozřejmě nejprve musíme vyměnit peníze v jediné směnárně ještě před celnicí za nepříliš výhodný kurz!

Nakonec získáváme tu nejlevnější variantu a dokonce i se stvrzenkou, což nebývá obvyklé. Ani neplatíme dolary navíc za každé razítko, jak slýcháváme od jiných cestovatelů, protože chudáci celníci na to přece vypotřebují plno barvy... Zato Rakušani za námi platí za vízum o 15 USD navíc. Jejich krajani předtím platili to co my. Jsme dokonce svědky, jak si celníci s pasy házejí. Doslova s nimi jeden mrsknul na stůl toho druhého. Ten ho pak bez podívání ho-

dil stranou směrem ke svému kolegovi. Naprostá pohrdavost. Vůbec je nezajímá, že se na ně díváte! Pas projde pod rukou nejméně šesti úředníků. Každý z nich tam dá své razítko! Toto vízum je výstavním artiklem v našem pasu.

Projedeme malým městečkem a odoláváme všem nabídkám na odvoz k místnímu autobusu. Specialitou všech měst v Asii je totiž to, že autobusová nádraží bývají až daleko za městem a cesta tam nebo odtamtud stojí stejně nebo i víc, než cesta několik hodin autobusem, která vás čeká, nebo ji už máte za sebou. Řešíme to tvrdým smlouváním a nebo jdeme pěšky. Pak se nám zpravidla dostane nabídka místní ceny a jedeme. Teď zkusíme stopovat. Po roce a půl zase pravačkou, auta tu jezdí jako u nás, napravo. Koloniální pozůstatek po Francouzích. Hned se vezeme a ochotně nás dovezou až na nádraží. Laoské písmo je pro nás absolutně k nepřečtení (podobně jako thajština), stejně tak číslovky. Naštěstí na nádraží je vše i anglicky. Autobus nám jede až za pár hodin, a tak čekáme s ostatními. Lístky už máme a tak vstřebáváme první zážitky z Laosu. Je vedro!

Konečně jedeme, těšíme se do cílové stanice, máme se totiž sejít s našimi Rostou a Bárou Součkovými (moje sestra a švagr), kteří přijedou z Vietnamu a jsou už na cestě také rok apůl. Toto nevídané shledání jsme plánovali přes e-maily hodně dlouho a vypadalo jako téměř neuskutečnitelné. Plánovat něco v Asii je trochu hazard, nedá se tu vůbec na nic spolehnout. Třeba vydání či prodloužení víz může trvat déle, než myslíte, nemusíte je ani dostat. Místní doprava je přeplněná a často vyprodaná, ve většině zemí jsou silnice v dost žalostném stavu a řidiči naprostí šílenci. Naopak velkou výhodou je, že u toho zažijete téměř vždy nějakou příhodu, vidíte místní kulturu, tedy pokud cestujete nižší třídou s domorodci, a na naše podmínky to ani moc nestojí.

Už už to vypadalo, že se náš sraz na severu Laosu neuskuteční. Součci se zdrželi v Hanoi kvůli prodloužování víz a my zase v Bangkoku, kvůli naší horečce dengue. Cesta v autobuse probíhá celkem bez problémů. Dokonce po nově vyasfaltované silnici a to je pro nás skoro svátek. Ani není kupodivu moc přeplněno, a tak máme každý pro sebe celé jedno sedadlo. Kocháme se místní krajinou vysokých hor, vesniček s domky z palmových listů. Všude kolem rýžová pole. Těsně před jednou vesničkou zčistajasna rána. Zastavujeme a všichni se hrnou ven. Hlavně chlapi musí být u toho a každý chce radit, jak mají opravit píchlou pneumatiku. Ři-

Oprava při prvním píchnutí

dič a jeho pomocník si ale celkem hravě poradí a my se můžeme po několika hodinách jízdy protáhnout. Máme tak možnost nahlédnout do malé vesničky. Jsme tu jediní cizinci. Pro vesničany je to samozřejmě pozdvižení. Většina dopravních prostředků tu stěží zastavuje a teď dokonce i autobus přivezl cizince. Roztomilé děti běhají kolem nás a pokřikují pár anglických slovíček a pořád se smějí. Ani jednou se však neptají na peníze a nenatahují na nás prosebné dlaně. Žijí sice skromně, ale nic jim nechybí. Mají radost z každého dne a dnes u nich zastavil autobus!

Mezitím je kolo vyměněné a vyrazí se dál. Asi po pár minutách jízdy znovu rána. Zasviští to, jak z pneumatiky uniká vzduch. Zahučí to ještě o mnoho víc uvnitř autobusu. Při prvním píchnutí to bylo povzdychnutí, teď je to spíš smích mísící se s údivem, že během tak krátké chvíle dvakrát za sebou. A na docela dobrém povrchu... Řidič jen pokrčí rameny a do autobusu zakřičí něco v tom smyslu, že další náhradní kolo nemá a rozesměje se. Všichni s ním. Je veselo. Nikdo se neznepokojuje. Taková každodenní asijská improvizace. Řidič se sice snaží v nějakém městě domluvit opravu, leč marně. Několik dalších hodin jedeme s takto rozbitým kolem až do cíle.

Najdeme levnou ubytovnu a čekáme, až dorazí Součci. Ti ale nikde. Ani na mailu žádná zpráva. Mobilní síť nám tu nefunguje. Nezbyvá, než čekat. Nejsme v Asii první týden a tak víme, že těch důvodů, proč nedorazili, může být hodně. Jsme trpěliví a až druhý den k večeru je z jedné jídelničky zhlédneme kráčet s velkými batohy ulicí. Je to velké a dojemné setkání. Když jste tak daleko od domova a tak dlouho, setkání s těmi nejbližšími je opravdu speciální chvíle.

Rumburské setkání se Součky v Laosu

le. Ubytují se hned vedle nás a nakonec zůstaneme deset dní a jen relaxujeme. Sdílet si zážitky za rok a půl, to nejde jen tak ve zkratce.

Je čas se ale zase vydat každý svou cestou. Doba víz nám běží, a tak zvedáme kotvy. Součti do Číny a my směr jižní Laos a Vietnam. Autobusem jedeme celý den. Cesta je samá díra, ale jak jsme unaveni, tak i v tom vedru se nám daří občas si pospat. Probudí nás obrovská rána přímo pod námi. Sedíme totiž na blatníku. Řidič zbystrí a jde omrknout situaci. Chvilí zkoumá blatník. Žádná závada. Hlásí jen, že se urval kus pneumatiky na zadní nápravě. Nožem ten kus s úsměvem uřízne a je to vyřešené. Jede se dál několik hodin po špatných cestách a zase úspěšně až do cíle. Jsme ve městě Luang Prabang, jehož centrum je pod Unescem. Městem se v davu trousí mniši v oranžových rouchách. My tvrdě smlouváme za odvoz z autobusáku do města. Je už skoro soumrak, ale přesto jim dáme jasně najevo, že pokud nesleví, jdeme klidně pěšky. Když vidí, že opravdu jdeme, přistoupí na naše ceny, na kterých neprodělají, protože za ně vozí i místní. Ostatní cizinci si asi v duchu nadávají, že platí třeba pětkrát tolik, protože vůbec nesmlouvají. V centru nás hned obklopí nabízeči ubytování a nahazují přemrštěné ceny. Řekneme jim náš cenový strop a oni se jako smějí, že jsme se zbláznili a hrají tu hru dál. Že přeci mají pokoj s televizí a s horkou sprchou a že nemůžou slevit. Až když odcházíme hledat si něco svého a když pochopí, že ceny už známe a že nám stačí skromný čistý pokoj, najednou se objeví i zajímavější nabídky.

Děti laoské vesničky

Jak jsme stopovali v Kambodži

Ze Saigonu jedeme autobusem dvě hodiny a jsme na hranicích. Všem naháněčům unikáme a na hranicích dostáváme bez problémů víza. Opouštíme Vietnam dřív, než jsme myslili. Mohli jsme využít čtyřtýdenní víza, ale tři týdny nám stačily! Těšíme se na změnu. Na Kambodžu. Nechce se nám věřit taxikářům, že tu nejedí veřejná doprava, a tak je všechny odmítáme. Dobře se najíme v jídelničce opodál a pán nám ochotně dolévá konvice čaje a ty si pak ani neúčtuje. To je v ceně. To se nám zrovna hodí. Čerstvé krevety nám opravdu bodly. Rozhodujeme se pro stopa. Jezdí se tu vpravo. Jdeme městečkem, kde málokdy vidí cizince a natož stopaře. Opravdu moc aut tu nejje-

Budhistický chrám v Phnompenhu

dí. Spíš motorky. Jdeme a den se chýlí ke konci, ale zkoušíme svoje štěstí. Zastavuje nám motorka a chce nás svést. Nás oba s velkými batohy? No asi by nás nějak složil, ale příjemná jízda by to nebyla a asi bychom šli časem na zadní. Navíc nabízí, že u něj můžeme i přespat a pak v jeho jazykovce udělat konverzaci pro děti. Je nám ho trochu líto, že ho musíme odmítnout, ale po zkušenostech s vietnamskou jazykovkou to nechceme pokoušet.

Stopujeme dál. Zastavuje osobák narvaný k prasknutí. V něm šest dospělých! A že nás vezmou a ještě chce peníze. Tvrdě smlouváme, nebudeme mu platit rozhodně tolik, co chtěli taxikáři. Nakonec přistoupí na naše podmínky. Ale k čemu vlastně to dohadování, když v autě není žádné místo? Prý to nějak udělají. No to jsme zvědaví jak. Když se do přeplněného kufru bezúspěšně snaží narvat první batoh, tak pochopíme, že tudy cesta nevede a loučíme se s nimi. Kdybychom byli možná bez batohů, tak se tam nějak narveme. Ale nikdo by se nemohl ani nadechnout. Hubení a malí jsme jako oni. Možná o trochu větší, ale když už máme platit za jízdu, bylo by dobré mít alespoň trošičku místa. Třeba jednu sedačku pro dva, jak je v Asii ve veřejné dopravě běžné!

Když už se smráká, alespoň začneme hledat místo na spaní, kde postavit stan, aby nás nesežrali komáři. Najdeme jakousi neúčelnou zeď, a tak to za ní začneme rozba-

lovat. Přijede tam nějaký chlapík na motorce. Zcela nečekaně. Už nemáme ten svůj klid, a přestože odjel, tak zase může přijet, Ví o nás a to se nám moc nehodí. Unavení a zpocení se tedy zase zabalíme a trmácíme se dál. Zastaví u nás jeden z taxiků, že nás do hlavního města vezme. Moc anglicky neumí, a tak přes šéfa se domlouváme po mobilu. Souhlasí i s naší cenou deset dolarů za oba, ale jen pod podmínkou, že se ještě vrátí k hranicím a tam počkáme a nabereme další lidi a zaplníme auto. Souhlasíme a tak to, co jsme šli při stopu pěšky, teď jedeme zase zpět. Tam čekáme. Řidič někde lítá a shání. My jen tak sedíme v autě a pozorujeme. Už je tma. Nakládají se pytle s rýží a zase čekáme. Sháníme toho člověka od pytlů rýže. Dlouho bezúspěšně, ale nakonec u něj doma a on, že nejede. Tak nabereme paní a konečně vyrazíme. Cesta je v celkem dobrém stavu, ale všude se toulají neosvětlení cyklisti a motorky. Taky auta, co nesvítlí, nebo svítí jen baterkou, chodci a o zvířatech ani nemluví. Přes Mekong se plavíme na trajektu a někdy o půlnoci jsme v hlavním městě Phnompenhu. Ještě na nás taxikář zkouší fintu, že jsme se přeci dohodli na vyšší ceně, ale neprojde to. My se ocitáme uprostřed noci kdesi neznámou v hlavním městě Kambodži. Výhodou všech hlavních měst je, že ani v noci nespí a vždycky je tam někdo, kdo mluví anglicky. Tak máme možnost sondovat, kde je guesthouse. Zde si máme zvývednou léky a repelent, který nám tam nechali naši kamarádi Pavel s Markétou. Známe se z NZ a setkali jsme se dvakrát v Thajsku. Jeden mladík nabízí rady, a když se zdráháme s ním mluvit, pochopí, že asi jedeme z Vietnamu, a říká, ať se nebojíme, že nám klidně poradí zadarmo! Po půlnoci tam dorazíme a ještě nás ubytují. Balíček pro nás nemůžou najít, prý to bude vědět ten, co tu bude ráno. Ani ten to neví, snad ten odpoledne. Nikdo to neví a nikdo to nemá! Takže z toho nic není. Zato je tu malé koťátko s hlavičkou do trojúhelníku a to nám dělá společnost...

Kambodžská dopravní značka

SUBKULTURA VE SPREJI GRAFFITI - UMĚNÍ NEBO VANDALISMUS?

Vandalské umění těchto malířů na omítce přijde neobyčejně vhod zejména tomu, kdo je již unaven věčnou fádností holých, betonových zdí a obřích betonových zástav, které nemají žádnou tvář, osobitost a zajímavost bijící do očí. Proto nemůže být nic víc obcerstvujícího, než pohled na writerskou aktivitu, kdy tlustými, tenkými a barevnými plochami nabourávají stereotyp městské, chladné, betonové architektury. Aktivitu stojící na hraně legálnosti.

Vnucující se. Dechberoucí. Bojující proti stereotypu. Znechucující.

Graffiti je scéna, která je založená na respektu, na projevení svého názoru vůči spolenosti, na zrealizování svých myšlenek a fantazií. Jsou to obrazy, které jsou mnohdy pro většinu lidí nerosozumitelné. Jsou to tvary, které mohou být nic neříkající. Nevkusné.

A v tom je kouzlo graffiti a street artu obecně. Graffiti má spoustu podob. Od spontánních rychlých čaránců, podpisů (tagů) až po komplexní několikametrové a hodinové obrazy, které většinou, co se abstrakce týká, pochopí pouze dotyčný writer nebo lidé zasvěcení do této subkultury. A to je dobře.

Obecně je tento styl umění považován za vandalismus. Něco, co nepatří do galerií a většinou společností je označováno jako nevkusné. Writer je vnímán jako kriminálník. Člověk, co pouze ničí cizí majetek bez nějakého přínosu společnosti.

Inu, zkusme si to rozebrat. Graffiti je čistě subkulturní a městská záležitost, která by měla zůstat na ulici. Tam, kde to začalo, by to také mělo zůstat. Pro mě je tohle ta pravá magie a význam graffiti. Člověk zhmotní svoji fantazii, vyjádří své pocity. Svůj názor. A dokáže prozářit, probarvit chladnou městskou šed.

Napsal jsem, že většinová společnost vidí write-ra pouze jako kriminálního, který nepřináší nic. Celkově společnost vidí graffiti jako něco špatného. Ale opak je pravdou.

Každý writer chce mít svůj podpis někde, kde bude bít do očí a bude dávat najevo, že tohle je jeho město, jeho planeta. Chce přebít šed, oživit město svými kresbami, podpisy. Pobouřit někoho, ukázat dnešní zkaženou tvář společnosti.

Graffiti má také veliký přínos ve tvoření subkultur, městských subkultur.

Utváří se, prochází vývojem. Od pouhých tagů ke složitým typografickým útvarům až po dnešní „New School“, která se skládá z abstraktních tvarů, obrazů a dohromady tvoří něco impozantního. Každý piece je originál. Ať obsahem, tak technikou.

Od nelegálních graffiti přejdeme k legálním. Ke zdem, které jsou povoleny, určeny ke kreslení. Tyto zdi jsou často nazývané jako cvičné. Bohužel, i tohle lidem vadí. Podle většiny lidí slouží „legály“ pouze jako cvičná plocha a příprava na nelegální činnost. Ne, tak tomu opravdu není.

Pro většinu writerů a lidí orientujících se na graffiti je „legál“ v podstatě veřejná galerie. Opravdu to není cvičná stěna pro toys. Místo na „legálu“ není právo. Je to výsada, kterou si writer musí časem vydobýt. Respekt si získá věcmi, které maluje. Překreslení graffiti od re-

spektovaného autora je zneuctění. A pokud se k tomu nějaký toy chystá nebo to dokonce už provedl, bude akorát všem pro smích. Klesne ještě hlouběji.

Graffiti není pro každého. Člověk se musí zlepšovat a zkoušet nové věci. Vyvíjet se. A zároveň je to o individualitě a originalitě. Je to umělecká kategorie, která dle mého bude ještě dlouho hanobená, nepochopená a kritizována. Bohužel, dnešní společnost tak moc uznává kýč. Všechno je stejné a jednotvárné, nic není originální. Proto mě uchvátilo graffiti. Není to

jen chvilková záležitost, která pro někoho pouze zažene nudu, čas. Je to určitým směrem i styl života. A když už to člověk chce dělat, měl by to dělat naplno.

Proto jsem také napsal tento článek. Je to napsané tak, jak to cítím já. Respektuji ostatní názory. Víím, že člověk nějakým způsobem porušuje zákon. Jsem si toho vědom. Ale o tom to je. Adrenalin k tomu bezpochyby patří. Pouze si pamatujte jednu věc. Writer není barbar, proto se opravdu nesprejuje na historické památky. To je čistě barbarství, ne umění.

-PeTe-

JAK JSEM SE ZAMILOVALA (do ježků)

Ano, čtete správně! Dnes již nedokážu říct, jak jsem se vlastně o chovu afrických pigmy ježků dozvěděla. Jediné, co si pamatuji, je, že jsme si pro jednoho jeli.

TROCHA TEORIE

Ježek bělobřichý (v Čechách je občas viděn i jako ježek trpasličí nebo pigmy ježek) je ježek, který žije v Africe (od Senegalu po Sudán a Zambii). Je to noční savce – hmyzožravec. Ovšem nespěte si ho s ježkem západním, kterého potkávejte v naší přírodě. Rozeznáte je snadno. Ježek bělobřichý, jak už název napovídá, má bílé chlupy na břišku, zatímco ježek západní má chlupy tmavé.

VELKÁ KUPA PRAXE

Chov tohoto ježka se v Čechách v posledních několika letech opravdu rozmohl, samozřejmě v okolních státech se jim věnují už delší dobu. Předtím, než si ale jakékoliv zvířátko pořídíte, chce se to pořádně informovat! Nenechte se zmást roztomilými videi na YouTube a hledejte informace od ověřených zdrojů (viz odkazy na konci článku).

BYDLENÍ, CHOV A POTRAVA

Jak jsem již psala, ježek je noční zvíře, a proto je vhodným mazlíčkem pro vytížené lidi, ať již studiem, nebo prací. Ježek na rozdíl třeba od psa nebo kočky po vás nebude tesknit, když odejdete z bytu, a nezabere vám tolik volného času a prostoru.

Každý ježek má svou specifickou povahu, ale je od chovatele zvyklý na každodenní kontakt a proto sklopí bodliny a nechá vás si ho pohladit. Může být lenoch, ale i aktivní (většinou jsou aktivní), proto je dobré zajistit mu dostatek pohybu.

Co se ubytování týče, můžete ježkovi koupit ubikaci o minimálních rozměrech 70x45 cm (čím větší, tím lepší). Já sama používám největší Ikea boxy (80x60 cm), které jsou cenově dostupné, a doprávám jim pohyb buďto volně v pokoji nebo mají kolotoč, který opravdu hojně využívají. Koloč musí mít minimálně 28 cm průměr, aby si v něm ježek nelámал páteř, nejlepší jsou značky Savic nebo Giant. Pak nesmí chybět nějaký úkryt

– domeček, ve kterém ježek přebývá během dne. Jako podestýlka jsou doporučované hobliny.

Ježek je hmyzožravec, v zajetí je krmen buďto kvalitními kočičími granulami (nejlépe malého průměru) a kapsičkami, nebo jsou na trhu i granule z Anglie (Spike's) vytvořené přímo pro ježky. Jejich nejdůležitou stravou je různý hmyz, na který si troufnete – mouční červi, zophobasi, švábi, cvrčci... tuto stravu byste neměli vynechat, protože je stravou primární. Dále můžete ježkovi vařit maso, vajíčko, rýži a podávat i některé ovoce a zeleninu (více na stránkách zaměřených na ježky). Ne každý ježek jí všechno, a proto je dobré mu podávat stravu pestrá a zjistit, co má rád. Ježek musí mít neustálý přístup k čisté vodě a k misce s granulami.

Já bych chov ježka přirovnala k chovu morčete, je tudíž skoro nenáročný. Pokud potřebujete třeba odjet na víkend, stačí naplnit misku a ježek bez vás tři dny bez problémů přežije. Doporučená teplota pro chov ježků je minimálně 25°C. Já je chovám v teplotě určitě nižší a není s nimi žádný problém. Mohlo by se ovšem stát, že pokud ježek bude ve velké zimě (nebo naopak teple) mohl by začít hibernovat a to je pro tohoto ježka smrtelné! Co se hygieny týče, je každý ježek jiný. Jeden chodí na jedno místo, druhý kádí všude (hlavně do kolotoče). Pokud budete ježkovy výkaly uklízet každý den (zabere to maximálně pět minut), nebude páchnout. Pak stačí ubikaci celou vyčistit jednou za měsíc. Jestliže mu uklízet nebudete, je za tři dny už celkem dost cítit.

Ježek by měl mít s člověkem každodenní kontakt, aby si neodvykl a nestal se z něj „fučák“. To je ježek, který při přítomnosti člověka funí, nadskakuje a nechce být hlazen. S povahou ježka se dá pracovat a od chovatele je na člověka zvyklý, ovšem pokud se mu přestanete věnovat, na jeho povaze se to podepíše (jako u každého zvířete). Hodně se setkávám s tím, že lidi na ježka nemají čas a pak je to fučák a omrzí. Koupě jež-

ka by měla být promyšlená, není to mazlíček jako kočka nebo králík, určitá péče mu věnována být musí a já ho i nerada doporučuji k dětem. Dítě nemá ještě tolik rozumu co dospělý a jsou zvířata, která děti snáší lépe (psi, kočky) a která hůře. Dost lidí si ježka koupí, protože je to něco neobvyklého, a poté jsou zklamaní, že se ježek nechová jako přítulné koťátko nebo štěně. Ježek má jinou povahu, proto to od něj nemůžeme očekávat.

NA CO SI DÁT POZOR?

• Nemějte ježka na tvrdé podestýlce jako je například kočkolit nebo sláma, hrozí zde zaškrcení končetiny (mohl by mít otlačky).

- Pro ježka (i západního) je jedovatá laktóza, tedy mléko, a mléčné výrobky (sýry, jogurt). Ježek se po takové potravě nafoukne a zahyne.
- Dále jsou jedovaté ořechy, hroznové víno, avokádo, cibule, česnek, sušené ovoce, čokoláda, syrové maso aj.
- Udržujte pokojovou teplotu (25°C).
- Udržujte kontakt.

KOUPÁNÍ? SPÍŠ NE!

Neduhem internetu se stala „roztomilá“ videa, kde ježek plave na zádech ve vaně se šampónem. Tak takhle ne! Jako každé zvíře se ježek o hygienu postará sám. Ovšem občas se stane, že má špínu na tlapkách nebo na bodlinách. Stačí dát do umyvadla vody tak „po kotníky“ (ty ježkovy), vzít starý kartáček na zuby a namočeným párkrát místa „pročistnout“ a ježek je čistý. Žádný saponát (ani na zvířata), ježek je velice citlivý na pachy (v podstatě je poloslepý, orientuje se hlavně sluchem a čichem) a mohl by si ublížit. A moc vody taky ne, ježek je pak ve stresu, a pokud by se mu voda dostala do uší, mohl by zahynout (stejně jako kočka nebo pes).

JEŽEK A JINÁ ZVÍŘATA

Viděla jsem ježky, kteří se snesou se psy, kočkami, králíky i morčátky. Takže pokud již nějaké zvíře máte, můžete to zkusit. Nemusíte se bát, ježek jinému zvířeti neublíží, spíše je na místě strach o ježka.

SAMEC NEBO SAMICE?

Co se povahy týče není v pohlaví rozdíl, jediný rozdíl, který jsem vyzkoušela, je, že je samec trochu víc citlivý než samice (stejně jako kocour narozdíl od kočky a pod.) Mám obě pohlaví a nerozeznávám u nich nějaký zásadní rozdíl. Společně se mohou chovat pouze samice, je dobré počítat s větší ubikací.

NEMOCI

I u ježků už se vyskytly nemoci, jako třeba rakovina nebo napadení nervové soustavy. Ovšem jsou to ojedinělé případy, většinou se setkáváme s kožními parazity nebo plísněmi, není to pravidlo a řešení většinou není takový problém. Kámen úrazu jsou veteriny, které nejsou na ježky připravené a málokterá o nich něco ví, aby vám pomohla (Praha, Brno).

ZVÍŘE Z BAZARU?

Pozor! Jako u většiny zvířat i zde můžete narazit na spoustu pseudochovatelů, tedy množitelů. Ti mnozí zvířata za jediným účelem a to je finanční zisk. Taková zvířata mohou být nemocná, nakryta sourozenci (degenerace), slabá, nevhodná do chovu. I přesto mají mladé, aby měl množitel co nejvíce odchovů a tedy i peněz. Proto vznikl i Klub chovatelů ježků, který chce těmto množitelům zatrhout jejich činnost a vznikla registrovaná stáda chovatelů, kteří dodržují chovatelský kodex. Za tím se skrývají skvělé geny, doživotní poradenství a péče od chovatele, který vám zvířátko prodá, a spousta dalších věcí. Asi budete překvapeni, cena ježka se pohybuje od 2000,- korun výš (občas je nižší, pokud je ježek nevhodný do chovu). Možná si říkáte, že je cena vysoká, ale za záruku zdravého a vymazleného zvířete to stojí!

MŮJ JEŽEK SE DIVNĚ KROUTÍ A ASI MÁ VZTEKLINU, PROTOŽE MÁ U TLAMY SLINY

Ne, nemá. Tenhle jev kdekoho překvapí, proto se o něm zmiňuji. Jedná se o tzv. „házení sliny“. Takto ježek poznává nové lidi, věci, pachy a jídla. Ježek si vás nebo potravu oslintá a dané sliny si jazykem nahází na bodliny. Díky tomu si člověk, věc nebo potravu zapamatuje. Dost prapodivně se u toho i krouť, stejně tak je tomu, když se drbe nebo protahuje.

A TO JSOU JEŽCI JEN BÍLÍ?

Taky častá otázka, se kterou jsem se setkávala. Nejsou. Tento druh ježka má několik různých druhů barev, od bílé, skořicové, hnědé až po šedou a černou. Hodnotí se u nich, jakou mají masku na obličeji (nemusejí ji mít), barvu nosu, uší, tlapek nebo jestli mají na sobě flek. Je jich opravdu velká spousta barevných kombinací.

MOJI JEŽCI

Většinu ježků, které mám, mám od jedné chovatelky. Padly jsme si do oka, dnes jsme spíš již přítelkyněmi a její ježci jsou nejen krásní vzhledově, ale i povahově. Chovatelských stád je u nás již několik a to po celé České republice.

● Esiankiki (překlad: mladé děvče)

Je to můj první ježek, takže je to samozřejmě ten nejvymazlenější a nejlepší ježek! Je to albiněk a já si ji pořídila ještě v době studia na vysoké škole. Ona chovatelka se nade mnou slitovala a studentovi bez peněz ji prodala za 1000,-. Tehdy jsem ještě netušila, jak moc se do ježků zblázním. Esi je plachá a má ráda svůj klid, zato je ale klidná a hodná. Nechá se pohladit cizími lidmi bez problémů. Jako albin je trochu chcipáček, takže s ní sem tam jezdíme na veterinu, ale to už je jiný příběh.

● Imma (překlad: velká)

Jednu dobu jsem si říkala, že aby Esi nebyla sama, koupím jí kamarádku. Imma se mi líbila, je bílá s flekem, takže je skvěle rozeznám. Ovšem z Immy se vyklubal malý akční šikanátor, tedy neslučitelná povaha s Esi. Takže stejně bydlí odděleně.

● Qaid

Ano, u třetího ježka už jsem to neměla jak zdůvodnit, takže to už je to pomyslné šílenství. Qaid je prostě krásný tmavý ježek s užasnou milou povahou. Sice fučí, když jdu kolem boxu, jakmile si ho ale vezmu na ruce, nedělá už nic.

● Shemps

Shempse když jsem viděla, říkala jsem si, že ho nutně musím mít. Bohužel byl samec a já bych raději samičku. Má zvláštně vybarvené uši, polovinu má černou a polovinu bílou - vodorovně. A půl čumáčku taky. Shempse hlídám mojí veterinářce, která teď pro něj nemá místo v bytě a bude se stěhovat. Proto má dočasnou péči u nás.

● Pan X

Pan X je ježek, pro kterého si teprve pojedu. Jak jsem již psala, ježek není pro každého a některé lidi brzy omrzí. Tohoto ježka někdo teď před zimou vyhodil k popelnicím. Jedna paní se ho ujala, ale nemůže si ho nechat. A proto ho v klidu nechám dožít u sebe doma. Teď ještě vybrat jméno.

Asi už jsem blázen, ale mám je všechny moc ráda a žádného bych nedala pryč. Měla jsem kvůli nim problém i doma, protože byli cítit a moje mamka to nesla špatně. Je fakt, že na můj dětský pokoj, byli tři ježci hodně. Teď máme s parterem vlastní byt a můžeme jich mít pět! Jsem ráda, že k sobě mám člověka, který má zvířata rád stejně jako já a přežije zvíře, jako je ježek. Ježek je takové speciální zvíře. Kolikrát se přistihnu, že pozoruji, jak baští, a k mému štěstí to stačí. A když mám někdy záchvat na ježky, zajedu k chovatelce, která jich má osmnáct!

NAJDU JEŽKA V PŘÍRODĚ, JAK MU POMOC?

Nyní je období, kdy se v záchytných stanicích objevuje hodně ježčích

mládat. Jak poznat, že mládě potřebuje pomoc? Mnoho lidí sebere mládě, které třeba pomoc nepotřebuje. Zde je pár poznatků, kdo pomoc potřebuje. Ježka lze odchovat doma, ale lepší je ho odnést do záchytné stanice.

JEŽEK NA ZAHRADĚ

Neuklízejte zahradu, ježek si pod hromadou listů udělá skrýš, přezimuje a na jaře zase někam odejde. Pokud mu chcete pomoci zazimovat (nabrat tuk, aby přežil zimu v hibernaci), můžete mu dát kočičí granule a misku s vodou, sem tam nějaké kosti nebo vařené maso.

DŮLEŽITÉ ODKAZY

Klub chovatelů ježků:

www.klub-chovatelu-jezku.cz

Chovná stanice AfricanGem

www.africangem.cz

Info o ježcích - www.hedgehog.cz

YumeOokami//aka Drahoslava Pavlíková

yume

email.cz/yumeookami23@gmail.com

-YumeOokami-

Ježek, který nepotřebuje pomoc

Malý ježek s vyvinutými bodlinami, s tmavou kůží.

Váha 120 g a více.
Velikost 5 cm a více.

Kojenec, slepý s narůžovělou kůží. Malé, ještě nevyvinuté bodliny.

Váha méně než 120 g.
Velikost menší než 5 cm.

www.zvirevnouzi.cz

Ježek, který potřebuje pomoc

Pro někoho domácí mazlíček, pro ně celý život

Kdybyste měli možnost vyměnit si jeden den s holkami ze zemědělské akademie, byli byste rádi, že to skončilo a vy se vracíte zpátky ke svému na Polygrafce. Mají školu nebo praxi jako my, pak musí jít ke koním nebo na hodiny myslivosti, naučit se různé odborné termíny či řešit všeobecné předměty. Tímto nechci říct, že u nás to je jednoduché, musíme umět pracovat v grafických programech, ovládat tiskový stroj nebo umět vázat knihy, znát složení barev apod. Ale neumím si představit přijít ze školy či praxe a jít na další „vyučování“. Hodně z nás si ani nedokáže uvědomit náročnost oboru a někdo říká, že cvičení psů je hračka. Není, je to velmi náročná práce a určitě to není obor pro každého. Pro přiblížení tohoto povolání přináším rozhovor se třemi holkami, co ho studují a žijí tím.

Ahoj holky, ze začátku byste se měly představit: Jak se jmenujete, kam chodíte do školy a na jaký obor?

Shrňme to - naše jména jsou Tina Kněbortová, Adéla Macháčková a Ivet Řeháková. Chodíme na Českou zemědělskou akademii (ČZA) v Humpolci, obor chovatelství se zaměřením na kynologii.

Baví vás škola, kdo vás k ní přivedl?

Tina - Škola mě baví, nepřivedl mě k ní nikdo, dozvěděla jsem se o ní náhodně na internetu.

Adéla - Škola mě samozřejmě baví a dostala jsem se k ní díky burze škol, kde byl stánek se psy.

Ivet - Škola mě baví, jen by to chtělo doladit pár detailů, než dojdeme do třetího ročníku. O škole jsem se dozvěděla díky časopisu Pes, přítel člověka.

Máte odborný výcvik? Pokud ano, popište ho, co vás na něm baví a co naopak ne?

Odborný výcvik máme nejčastěji v podobě individuální praxe, kam chodíme ve dvojicích na celý týden. Na praxích jsme většinou v kravíně, kde se staráme o zvelebení prostor anebo ke koním do stájí. Práce se psy nás čeká až za dva roky. **Prý si budete ve 3. ročníku brát psa na výcvik, jakou rasu?**

Tina - Mé vysněné plemeno je australská kelpie, takže pokud se mi podaří sehnat štěně z perspektivního vrhu, určitě si pořídím toto plemeno.

Adéla - Nejvíc ze všeho bych chtěla německého ovčáka vlkošedého zbarvení.

Ivet - Ještě nejsem rozhodnuta, zda si pořídím českého fouska a půjdu na loveckou kynologii, anebo zda německého ovčáka, s ním bych šla na obrany.

Proč tato rasa, proč bys ji doporučila?

Tina - Chci středně velkého vytrvalého psa, který by se svou inteligencí mohl rovnat border collii. Australská kelpie mě parametry splňuje. Doporučit ho nemohu, protože s ním ještě nemám takové zkušenosti.

Adéla - Německý ovčák je celkem snadno vyučitelné plemeno a myslím, že pro začátek je to naprosto úžasné plemeno. Samozřejmě má i spoustu jiných kvalit, ale doporučila bych ho především, kvůli výše uvedenému.

Ivet - Českého fouska jsem si vybrala proto, že se jedná o původní české plemeno, a je to všestranné lovecké plemeno. Dříve jsme fouska měli - Brit od Vlastovického jezera (1996-2010) a byl to dokonalý zástupce. Doporučila bych ho především kvůli tomu, že je to snadné plemeno na výcvik.

Co budete dělat po škole? Plánujete další studium? Jaké povolání budete moci vykonávat?

Adéla - Mám v plánu jít na VŠ obor kynologie, která je v Praze. Potom bych chtěla pracovat jako psův od u policie.

Tina - V tomto bodu se plně shoduji s Adélou.

Ivet - Pokud se mi poštěstí a dokážu přemluvit rodiče, abych si mohla pořídít českého fouska, ráda bych se i nadále chtěla věnovat loveckému výcviku. Například připravovat psy na lovecké zkoušky.

Jak dovádějí tři psí slečny?

Na denním pořádku jsou rozkousané bačkory, hračky roztahané po celém obýváku a různé štěkání, kňourání a skřeky. Ano, to jsou tři psí slečny. Nejstarší se jmenuje Boryna, mladší Netty a Bessy je nejmladší. Většinu „rvaček“ vyburcuje Bessy a Netty se přidá, ale několikrát to vyprovokuje Boryna. Všechny jsou vítací typy, není člověk, kterého by pořádně nepřivítaly. Jsou poslušné, tedy dokud nevidí kočky. Rády tahají židle po celé kuchyni, schovávají

Prý bydlíte na internátě? Jaké to tam máte? Čtenáři by to mohli porovnat s naším internátem.

Ano, na internátě bydlíme a bydlet nejspíš budeme až do ukončení studia. Vybavení by mohlo být lepší. Co si budeme povídat. Zato vychovatelky bychom mohly vychvalovat až do nebe. Vždy nám se vším ochotně pomohou a to neříkáme jen tak. Jídelna by se mohla taky zlepšit (ono dát v jeden den koprovku jako variantu jedná a rýžový nákyp jako dvojku není nejlepší nápad, ještě když je k večeři krupicová kaše). No ano, žádný intr není dokonalý.

Děkuji za báječný rozhovor s ještě lepšími slečnami.

I my mockrát děkujeme za rozhovor, bylo to příjemné zpestření večera.

Holky také bydlí na intru jako někteří z nás, osobně si myslím, že si nemáme na co stěžovat, vždy se něco najde, co jde zlepšit, ale je to jen na nás, jaké pohodlí si uděláme. Děkuji holkám, že si udělaly čas mi odpovědět na několik otázek.

-tayler-

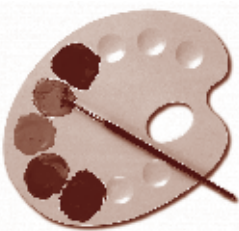
jí se pod postele, spí v botách (nedivím se, stačí si čichnout a už spí), také pomáhají při vaření tím, že se motají pod nohama. Ale nejlepší hra je na krtky, dolují hlínu ze zámkové dlažby, pak jsou celé špinavé a mokré. To pak paníčka nadává, protože je musí umývat. Sní všechno, od svého žrádla po zeleninu, jsou to opravdu všežravci.

Ráda o nich píše, protože každá příhoda s nimi je opravdu vtipná. Nedokážu si představit, že přijdu k Ivetce a holky mě nebudou vítat, bez nich by to už nebylo ono.

-tayler-

ROZUMÍŠ ŘEČI BAREV?

Nedávno jsme na odborném výcviku probírali symboliku barev. Není nic nového, že každá barva na člověka působí jinak. Využívají toho psychologové, malíři i lidé v reklamě.

Napadlo vás někdy, proč má většina fast-foodů červená a žlutá loga? Nebo proč skoro každá sociální síť či větší společnost razí heslo „modrá je dobrá“? Barvy ovlivňují naši náladu a pohled na danou věc. Dokáží o nás prozradit mnohé, třeba i naši povahu. Každá z barev vyjadřuje něco jiného a může nám pozitivně pomoci v boji například s podzimní únavou. A kterou barvou se obklopuješ ty?

BÍLÁ značí čistotu, nevinnost a je symbolem nového začátku a nejen u svatebních šatů. Dodává sílu a probouzí tvořivost.

ŽLUTÁ povzbuzuje chuť k jídlu a uvolňuje. Je veselá a harmonická. Podporuje a pozitivně působí na paměť, podporuje chuť poznávat nové věci. Rádi ji mají šťastní lidé plní nadějí a očekávání.

ČERVENÁ je energická, výstražná a vášnivá. Značí oheň a krev. Dodá nám energii a chuť k jídlu. Často si ji oblíbí otevření, sebevědomí a tvořiví lidé se sklony k agresivitě.

RŮŽOVÁ vyjadřuje lásku, něžnost a jemnost. Zvyšuje sentimentální citění a chuť na sladké. Může narušovat vztah k realitě a odvracet od řešení problémů. Ve větším množství může být spolu s oranžovou nepříjemná. Lidskému oku se dokáží zhnusit natolik, že se využívají ve věznicích. Nechuť dít se na tyto barvy děle napomáhá zamezit opětovnému zločinu.

ZELENÁ je symbol přírody, růstu, nového začátku a hojnosti. Uklidňuje nervy, posiluje smysly a pocit klidu. Pozitivně působí na naše oči. Dávají ji přednost odvážní jedinci.

MODRÁ jako stálost, tradice a věrnost. Obecně nejoblíbenější barvou. Barva vzduchu, vody i nebe. Zlepšuje vnímání, dojmy a podporuje rozvážnost a stálost. Vyhledávají ji moudří lidé s bohatým vnitřním životem.

FIALOVÁ je barvou inspirace, mystiky a tajemství. Může vyvolat znepokojení, zároveň sjednocuje duchovní a materiální myšlení.

ŠEDÁ je sterilní, neutrální a stereotypní. Je spojena s představou pokory. Je zajímavé, že vzbuzuje lenost i přesto, že většina pracovišť je zahalena právě do šedé.

ČERNÁ je barvou smutku, beznaděje, smrti a tmy. Zároveň také elegance a neutralnosti. Může zhoršit duševní stav člověka a navodit špatnou náladu.

Barvy vyjadřují vše kolem nás, ať už jsou na sanitce, vlajce nebo v naší pracovně. Stačí se zamyslet a jasně uvidíme, jak využíváme barvy v každodenním životě.

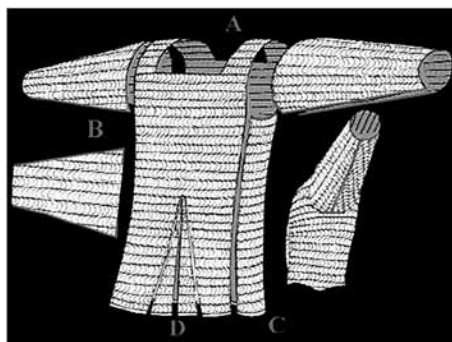
-Danča-

Co se nosilo?

Závěrem...

Po delší odmlce bych vám rád přinesl dokončení seriálu o výrobě kroužkové zbroje. V předchozích dvou dílech jste se dozvěděli, jak kroužky vyrobit a jak je zaplétat. Pak také jaké si připravit díly. Dnes se podíváme, jak tyto díly dát dohromady.

Na nákrese můžete vidět, jakým způsobem k sobě díly přiléhají. Postup splétání je stejný jako při klasickém pletení. Jen musíte dát pozor, abyste někde nevynechali kroužek. Splétají se tyto díly: (A) přední a zadní díl, oba jsou spojené ramenními pruhy, (B) rukávy, (C) boční pruhy a (D) klíny.

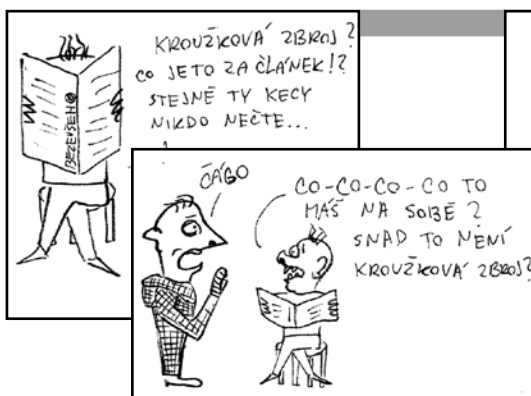

Důležitá věc, na kterou si musíte dát při výrobě pozor, je směr kroužků, který musí být vertikální (od shora dolů). V opačném případě by docházelo k pnutí a zbroj by neplnila svou funkci

obránnou, nýbrž by se stala pouze nepohodlnou součástí oděvu. Druhý obrázek ukazuje, jak by se kroužky měly při správném pletení „chovat“.

Obrázek řekne více než tisíce slov. Pokud se do výroby zbroje pustíte, doporučuji navštívit webovou adresu <http://curiavitkov.cz/clanek1.html>. Přejímám mnoho úspěchů.

-Charlie-

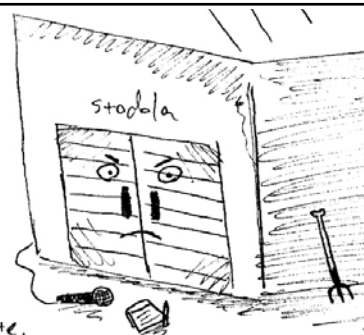
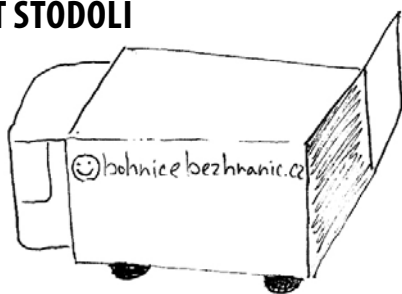

KROUŽKOVÁ ZBROJ V KOMIKSU

-Simi-

NÁVRAT K ROZHOVORU S KAPELOU WRATA WOT STODOLI

-Simi-

Bonjour, Paris

Palác a zahrady Versailles

V květnu jsem strávila krásné čtyři dny v Paříži. Cesta tam trvala dvanáct a půl hodiny. Noc byla dlouhá. Ani jsme pořádně nemohli spát, protože řidiči autobusu zastavovali každé dvě hodiny. Když začalo svítat, přijížděli jsme do hlavního města Francie Paříže. Po dlouhé noci byli všichni unavení, ale myslím, že nám dodala energii vstávající Paříž. Minimálně mě ano. Jako první byla projížďka autobusem po centru Paříže a pak jsme zamířili přímo k Eiffelově věži. Už když jsem viděla špičku, nutilo mě to vstát. Eiffelovka byla vždýcky můj sen a najednou jsem stála přímo u ní. Fronta byla dlouhá, ale pak ten výhled a pocit, že jsem na Eiffelovce, stál za to. Vyšli jsme po schodech do druhého patra i přes strach z výšek. Chtěli jsme až na vrchol, ale nemohli jsme, protože v té době nefungoval výtah. Po kochání se Paříží jsme se jeli ubytovat do hotelu. V hotelu bylo zajímavé, že k pokojům jsme nedostali klíče, ale kódy. Potom, co se všichni ubytovali, se náš průvodce rozmýšlel, jestli se ještě někam půjde, nebo ne, protože všichni byli unavení. Nakonec se ale rozhodlo, že se večer půjde k bazilice Sacré-Coeur. I když už toho každý měl plné zuby, Paříž opět nezklamala. Z hotelu jsme šli k bazilice pěšky a došli tam při západu slunce. Noční Paříž byla něco úžasného, opět jsme nabrali energii z té krásy a šli rozsvícenými uličkami zpět do hotelu. Ráno byl budíček v osm hodin. Byla připravena snídaně, toustky s nugetou, medem nebo marmeládou a k pití džus nebo jakýkoliv druh kávy. Po snídani jsme se vydali autobusem na zámek Versailles a do jeho zahrad. Opět to bylo něco úžasného.

*Bazilika
Sacré-Coeur*

Zahrady byly plné fontán a uliček tvarovaných z keřů. Dovnitř zámku jsme se nedostali, protože byla dlouhá fronta a málo času, ale už jen pohled zvenčí mluvil za vše. Poté jsme se vydali k Eiffelovce na podvečerní plavbu po Seině. Opět jsme viděli krásu Pařížských ulic a i zmenšenou Sochu Svobody. Po hodinové plavbě jsme si počkali na noční rozsvícenou Eiffelovou věž. Můj sen byl splněn a neměl žádnou chybu, konečně jsem spatřila nádherně osvětlenou Eiffelovu věž. Viděli jsme i večerní show s lasery. Potom jsme odjeli zpátky do hotelu. Ráno jsme vstávali na devátou, protože jsme se večer vrátili později. Čekal nás poslední den v Paříži. Vydali jsme se do novodobé Paříže k novému „Vítěznému oblouku“. Tam se mi ale nelíbilo, protože to vypadalo jako v New Yorku. Pak jsme se vydali ke starému Vítěznému oblouku, kde jsme viděli ulice postavené do hvězdice a zase zažili krásný pohled na Paříž. Pak jsme se vydali ke katedrále Notre-Dame, potom k Louvru a do jeho zahrad. Nakonec jsme na náměstí Concorde (náměstí Svornosti) nastupovali do autobusu, který nás odvezl domů.

-Flexík-

Vítězný oblouk (Arc de Triomphe)

Katedrála Notre-Dame

Muzeum Louvre

Krkonoše - Harrachov - Mumlavské vodopády

Uprostřed letních prázdnin jsme se vydali na výlet do Krkonoš k vodopádům. Cesta lesem byla velice příjemná, ale tolik lidí v řece Mumlavě jsem nečekala. Když jsme došli k vodopádům, teprve jsem vykulila oči. Mumlavské vodopády se proměnily v koupaliště. Všude plno lidí, dokonce i děti se chodily osvěžit přímo pod tekoucí vodu ze skal. Neodolala jsem, šla jsem si namočit nohy a nechápala, jak lidé v té ledové vodě můžou vydržet. Že by byli zvyklí?

Na otužování je to přímo dělané, ale na koupání určitě ne, tedy aspoň pro mě. Mumlavské vodopády jsou v Mumlavském dole tvořené stupňovitými žulovými bloky a teče jimi řeka Mumlava. Zajímavostí je, že obří „hrnce“ a „kotle“ vymlel dravý proud řeky Mumlavy přímo do žulových stupňů. U Mumlavských vodopádů se nachází Mumlavská bouda a muzeum Šindelka.

-Flexík-

Deset dní mezi věřícími

3.-10. červen jsem strávila mezi věřícími a postiženými lidmi. Dostala jsem nabídku zkusit něco nového. Jet se spolkem „Žabky v kaluži“ na tábor. Byl to spolek, který tvořili přátelé (instruktoři) a kamarádi (postižení, jinak obdarovaní). Přátelé byli lidé, kteří chtěli pomoci lidem, kteří se o sebe nedokázali postarat sami nebo potřebovali pomoc. Tak jsem nabídku přijala. Jeli jsme do kláštera v Teplé, kousek od Mariánských Lázní. Jelikož to byli věřící lidé, tábor by postaven na tom, že se bude hledat konec příběhu Hroznaty, který tento klášter založil. Byli jsme rozdělení do tří rodů a soutěžili podle nich. Každý rod si měl vymyslet svoji hym-

ni líbil večer, kdy se všichni kluci/chlapi vydali za Hroznatou, který byl uvězněn u lidí, kteří odsuzovali křesťanství, a my (všechny holky/ženy) měly dámský večírek. V jedné místnosti kláštera jsme si uspořádaly salónek, kde se každý mohl nechat namalovat, načesat nebo nalakovat nehty. Prý jsme to dělaly proto, abychom se chlapcům líbily, až se vrátí. Druhý den ráno byl konec tábora, kluci přišli s tím, že Hroznata byl zabit a posílá vzkaz, aby jeho skupina postavila klášter v Teplé a bojovala za křesťanství. Jak jsme se dozvěděli, bylo tak učiněno. Nakonec jsme se všichni rozloučili, poděkovali si za deset strávených dní a odjeli domů.

nu, písničku, kterou se Hroznatovi představi, a vyrobit si svoji vlajku. Tento tábor byl plný her, soutěží, výletů, ale také starání o své kamarády. Každý přítel měl svého kamaráda. I když to bylo velice zábavné, náročnost nechyběla. Člověk musel mít pevné nervy a být pořád milý, i když mu nebylo do zpěvu. První čtyři dny pro mě nebyly procházkou růžovou zahradou. Připadalo mi, že k ostatním nezapadám kvůli tomu, že nejsem věřící. Ale promluvila jsem si s vedoucí tábora a pak se všechno spravilo. Začala jsem se více bavit s přáteli, kteří mi radili, jak se chovat ke kamarádům. Deset dní mezi nimi mi změnilo pohled na život. Ukázali mi, že je potřeba radovat se z maličkostí, pomáhat ostatním a tolerovat je. Není k tomu moc co říct, musel by si to každý prožít sám a hned by se nad sebou zamyslel. Každopádně příště jedu znova. Moc se mi to líbilo, i když to bylo chvílemi těžké. Nejvíce se

Den přítel - kamarád

Jeden z výletů tábora byl do Mariánských Lázní, které jsme si s mojí kamarádkou Terkou vybraly. Mariánské lázně jsou nejmladší z proslulého trojúhelníku západočeských lázeňských měst. Teče tu 100 minerálních pramenů, z nichž je využíváno 53 léčivých pramenů. Toto město pravidelně navštěvovalo mnoho významných hostů, např. Jan Neruda, Tomáš Garrigue Masaryk, Antonín Dvořák nebo Jaroslav Seifert. Sice jsme se byli podívat jen u kolonády, ale můžu říct, že nádherný park pod kolonádou a upravené okolí stály za ten pohled. Ochutnávali jsme dva prameny a nemohli jsme vynechat zakoupení lázeňských oplatek. Po odpoledním kochání na kolonádě jsme si počkali i na noční zpívající fontánu, která hrála Antonína Dvořáka a Prodanou nevěstu Bedřicha Smetany.

-Flexik-

Každý rok se třetí srpnový víkend koná v Brtníkách na turistické louce Memorál. A co to vlastně je? Je to třídní akce rumburských turistů a zvaných hostů, kde vzpomínáme na kamarády, kteří již s námi nejsou. Letos jsme se takto sešli již na 36. ročníku.

Večery trávíme u táborového ohně, kde hraje trampské písničky s kapelou Humus ze Slaného. V sobotu se jde na krátký poučný výlet po CHKO Českosaské Švýcarsko. Následuje „srandamač“ - hod kufrem do dálky, šipky, tref kance

tenisákem atd. Po vyhlášení výsledků si každý vybere svou výhru. Odpoledne se sejdeme kolem táborového ohně, nejlepší muzikanti a zpěváci hrají a zpívají vzpomínkovou píseň a drží-

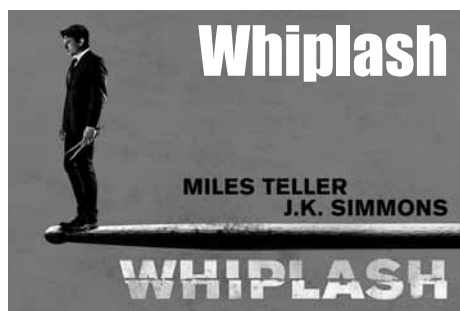

me minutu ticha. Je to na památku našich kamarádů. Do večera se vyprávějí veselé příhody a pomalu vše přejde do volné zábavy, samozřejmě opět s hudbou a zpěvem. A komu se chce spát, jen lehne do stanu a usíná za zvuku kytar, basy, mandolíny, banja atd., za kterého se také budí. Sejde se zde tolik muzikantů, že se nepřestává hrát až do nedělního odjezdu.

Je to velice hezký víkend prožítý s přáteli, na konci civilizace, bez televize, internetu a mobilních telefonů. Je to víkend plný zážitků, legrace i pohody, zajímavých setkání a inspirací. Je to víkend, na který se každoročně celá naše rodina těší.

-Šmudla-

režie: Damien Chazelle / 2014, hudební drama

V pomyslném žebříčku mých nejoblíbenějších filmových dramát bych neváhal dosadit do první desítky právě Whiplash. Příběh mladého Andrewa, který se touží stát nejlepším bubeníkem na světě, a jeho perfekcionista učitele Fletchera vyhrcoje napětí v jejich vzájemném vztahu na samotný vrchol. Pokud měl již někdo tu čest a slyšel o zmíněném filmu, možná by oponoval tím, že příběh chlapce, který se přes všechny překážky snaží dosáhnout svých snů, je naprosto ohraný scénář. Jenže z klišé by se nestalo klišé, kdyby to nebyla zaručená klasika, a o to víc se musí film snažit a být nápaditější, aby zaujal. Navíc tento snímek disponuje syrovostí, která v drtivé většině podobných zcela chybí. Ukazuje tvrdou realitu toho, co se skrývá za touhou dosáhnout vrcholu. Zničený vztah, sedřené ruce, stres, šíravý pocit nespravedlnosti, sevřený žaludek, geniální hudební doprovod a na konci filmu po závěrečné, naprosto neuvěřitelné scéně máte pocit, že filmu nic nechybělo a režisér úplně vyždímal téma a zaplnil perfektně každou minutu.

Hodnocení na webu www.csfd.cz: 85 %

-Simi-

JURSKÝ SVĚT / Jurassic World

Jistě si všichni vzpomínáte na Johna Hammonda, zakladatele nadějněho Jurského parku, ve kterém pomocí nalezené dinosaurí DNA oživil jejich vyhynulou populaci. Jenže si neuvědomil, že tak velké tvory nelze zavřít v kleci.

Nyní je to už dvaadvacet let, co skončil Hammondův sen a pokračuje další. Park je opět otevřen a tentokrát jede v plném proudu. Již miliony lidí se staly jeho šťastnými návštěvníky a svět si na pravěká monstra začíná zvykat. Z toho má obavy majitel parku, kterému dělá starost upadající zájem návštěvníků. Tento problém už řeší v tamní laboratoři, kde vyvíjejí nový druh dinosaura. Geneticky upravený tvor by měl být větší, silnější a chytřejší než ostatní druhy. V první řadě by měl přitáhnout pozornost nových a zvědavých návštěvníků.

Tento projekt má na starosti a plně ho podporuje manažerka parku Claire Dearing (Bryce Dallas Howard), která se své práci plně oddala a nevnímá očividnou hrozbu. Když se o experimentu dozví zdejší biolog Owen Grady (Chris Pratt), okamžitě ví, že z toho nekouká nic dobrého. V tu dobu je už bohužel pozdě. Efekty, efekty a znova efekty. Film je založený na propracovaném prostředí ostrova, na kterém se park nachází. Samozřejmě tu jde hlavně o ty tvory a můžu říct, že si tvůrci na jejich zpracování dali opravdu záležet. V dnešní době jsou filmy točeny převážně pro přehrávání ve 3D a toho si můžeme všimnout hlavně v soubojích mezi dinosaury. Za zmínku stojí hudba, která je stejná jako v Jurském parku. A objeví se i staré prostory původních budov. Co říct na závěr? Já s filmem byla spokojena, nečekané zápletky a zvraty ve filmu mě bavily tak, že jsem seděla jak přikovaná. Těm co mají rádi sci-fi a dinosaury, rozhodně doporučuji.

-Maky-

AVENGERS - Age of Ultron

AVENGERS Age of Ultron je další film studia Marvel od režiséra Josse Whedona, který alespoň podle mě odvedl dobrou práci, ale o tom později. O příběhu nechci prozrazovat mnoho, a proto budu stručný. Tony Stark (Robert Downey Jr.) se snaží vytvořit program pro mír na zemi. Pokus se však nepovede, jak čekal. Vytvoří umělou inteligenci zvanou Ultron, která nedělá to, k čemu byla stvořena. Byla stvořena a naprogramována, aby ochránila planetu Zemi. Za největší hrozbu však bude považovat lidi, a tak bude chtít lidstvo zničit. A proto přichází na řadu Avengers, aby ho zastavili. Avengers jsou v té samé sestavě jako v prvním filmu – Kapitán Amerika, Iron Man, Thor, Hulk, Black Widow, Hawkeye. Do party jim však přibudou i nové tváře, ale to se dozvíte až ve filmu. Za mě osobně bych hodnotil film kladně. Je nabitý akčními pasážemi, skvělou hudbou, humorem, speciálními efekty a skvělými herci, jako je třeba již zmiňovaný Robert Downey Jr. (Iron man), dále Chris Evans (Kapitán Amerika), Chris Hemsworth (Thor), Mark Ruffalo (Hulk), Scarlett Johansson (Black Widow), Jeremy Renner (Hawkeye) a mnoho dalších. Samozřejmě ve filmu jsou i chyby, například

v komiksu Ultrona nevytvoří Tony Stark, ale Ant Man. Pokud ale nevíte moc o komiksech a raději se díváte na filmy, tak vám to unikne. Film bych doporučil každému, kdo fandí Marvel komiksům, sci-fi, akci, napětí a deformaci všeho v okolí.

-Venca-

BIRDMAN

**režie: Alejandro González Iñárritu
2014, komedie / drama**

Dnes jsem se rozhodl být hodný a nadělovat jen pozitivní recenze, a tudíž když už jsme u těch bicích, musím zde poukázat na nádherný energický soundtrack Antonia Sanchez. Ale nechte se odbýt slabším hodnocením na internetu. Milovníci netradičních filmů si zamilují ptačího superhrdinu v černé komedii Birdman. Ale vážně, ptačí superhrdina? Ne, není to další dílo ze studia Marvel Entertainment. Snímek odkryje myšlenky a pocity vyhořelého, krásně sympaticky-nesympatického Riggana Thomsona, snažícího se získat uznání, kterého se mu dostává tak málo. Herecký výkon Michaela Keatona je perfektním motorem děje a atmosféra špinavého hereckého života na Broadwayi je zase perfektním doplňkem jeho herectví. A protože jde o komedii, dočkáme se také slušné, systematicky umístěné nálože humoru.

Hodnocení na webu www.csfd.cz: 67 %

-Simi-

ROALD DAHL

Další příběhy nečekaných konců / 1980

Pokud bych měl říct, podle čeho soudím dobrého spisovatele, byla by to povídka. Nikdy nepřestanu obdivovat ten um a to množství fantazie, která je potřeba k napsání povídkové sbírky. A právě tím se vyznačuje kniha „Další příběhy nečekaných konců“ od jednoho z nejpopulárnějších autorů dvacátého století Roalda Dahla, v češtině vydaná již v roce 2006, avšak v rumburské knihovně k zastizení až nyní, o necelou dekádu později. Jedná se o nádhernou oddechovou četbu, ale číst ji před spaním rozhodně nedoporučuji, pokud máte v plánu brzy vstávat. Název knihy mluví za vše, a tak se vám mož-

DALŠÍ PŘÍBĚHY NEČEKANÝCH KONCŮ

ná také stane, že vám jednotlivé povídky opravdu vyženou hladinu adrenalinu v těle do závratných výšek a zůstanete k nim přilepení s otevřenými ústy a ne málokdy širokým šklebem na tváři. Nepřijďte však ani o příjemnou retroamerickou atmosféru, která vám dovolí octnout se přímo uprostřed děje.

Hodnocení na webu www.cbdb.cz: 86 %

-Simi-

La Valse des Monstres
1995, moderní klasická hudba / avantgarda

„Vážná hudba“ pro mě byla donedávna synonymem nudy, snobství a senility. Naštěstí jsem musel utrpět naprosté vyvedení z omylu. Francouzský avantgardní skladatel Yann Tiersen mě z prvopočátku pouze nenápadně přiměl vyhlédnout si jeho album na internetu poté, když jsem zhlédl film *Amélie* z Montmartu, u kterého se postaral o zvukovou stránku. Dopadlo to stažením kompletního soundtracku a následně také jeho prvního počínu „*La Valse de Monstres*“. Od té doby neuběhla dlouhá doba, ale stihl jsem si tuto desku poslechnout asi stokrát, přičemž jsem se začal převážně vyhýbat označení vážná hudba a zařadil do svého slovníku aktivní záso- by výraz klasická hudba, protože u této hudby je vážnost a upjatost to poslední, na co myslíte. Energické, několikaminutové skladby jsou na- prostým opakem většiny kontroverzních, kon- venčních děl nejznámějších skladatelů. Tier- sen dokáže do tří minut vměstnat úžasnou spleť tónů, barev a nálad, které následně tlačí až do naprostého vrcholu a to až už se jedná o housle, piano, xylofon nebo jeho typický akordeon (ta- hací harmonika), ze kterého se k vám line vůně Francie, přesně jak to známe z filmů.

Počet hvězdiček na webu

www.allmusic.com: 4 z 5

-Simi-

Desáté šluknovské slavnosti v retro stylu

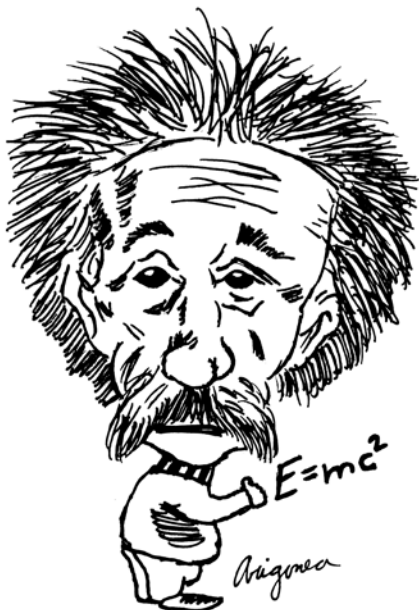

26. - 27. června 2015 proběhly další šluknovské slavnosti na šluknovské zámku. Zahrada byla opět plná lidí, jídla, pití a suvenýrů. Myslím, že každý si pochutnal, k pití se nabízelo pivo,

mochoitto, různé ovocné nápoje nebo bubble tea, k jídlu palačinky, trdelníky, smažené hermelíny, klobásy a klasická jídla. I v suvenýrech si každý určitě vybral. Prodávalo se plno náramků, řetízků, svíček a podobně. Pro děti byly připravené atrakce, jako je skákací hrad. Myslim, že se tam nikdo nenudil a našel si to své. K tomu všemu byl připravený bohatý program, hráli tam například Michal Hrůza s kapelou, Mig 21, Kabát revival nebo Eva Pilarová. Letos jsme měli návštěvu až z Vietnamu. Přijel k nám vietnamský velvyslanec se skupinou, která předvádí představení z čínskými draky. Nemoohl chybět ani Řád Černých rytířů, kteří nás pobavili hokejem. V zámku byla výstava Krysařů, Svět kostiček a Harryho Pottera. Slavnosti byly zakončené noční show a ohňostrojem. Moc jsem si je užila a už se těším na další rok!

-Flexík-

Dost často se setkávám s výroky jako: „Ty prázdniny utekly neskutečně rychle. Proč čas utíká stále rychleji?“ Mnoho lidí díky tomu říká, že je čas relativní, ač ve skutečnosti nemají ponětí, co to znamená. Nikdy jsem neslyšela od nikoho z okolí, že je prostor relativní (ač je naprosto stejně jako čas). Proč se tedy tak moc soustředíme na čas? Je obtížné nacpat tak komplexní věc do krátkého článku, proto ho zde rozdělím na dvě části. První se týká našeho pojetí času a druhá toho skutečného.

Proč a jak vnímáme čas:

Jednoduše řečeno v mozku máme tkáň laicky zvanou „pruhované tělíčko“. Bydlí v něm naše vědomí času, jež zaznamenává záznamy od počátku našeho života. Budi v nás různé pocity a mnohdy i to, že dětství bylo období mnoha fascinujících a důležitých událostí. Zatímco nyní je o dost méně věcí zajímavých... Ukládá se tak méně záznamů a máme pocit, že čas ve větších měřítkách utíká rychleji. Avšak mile strávená hodina se nám zdá jako deset minut - opět je na vině pruhované tělíčko. Proto není důležité, jak dlouho žijeme, ale jak náš život prožijeme.

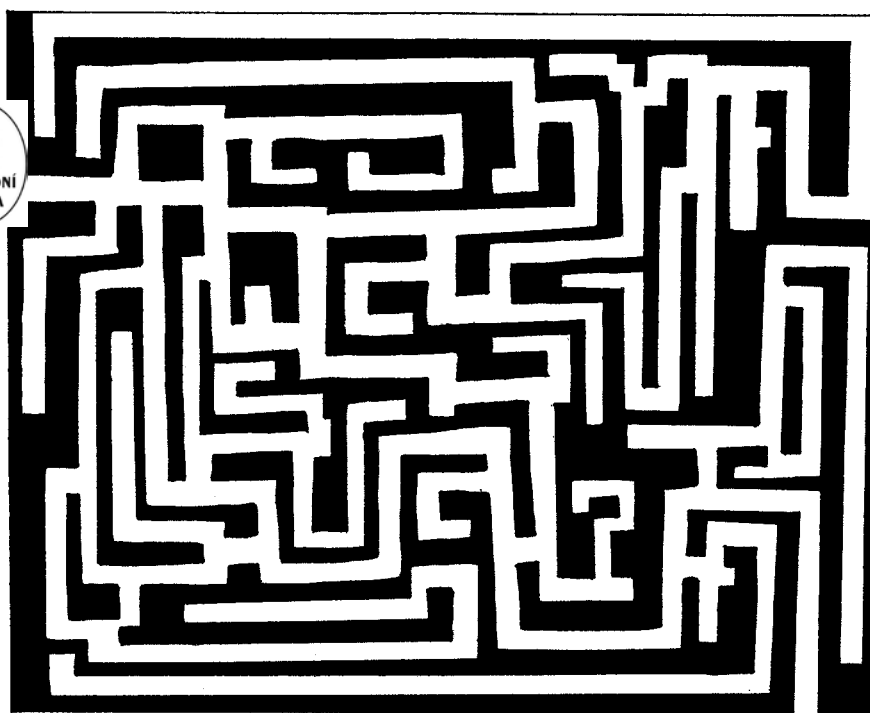
Jak čas skutečně funguje:

V našem vesmíru hraje hlavní roli rychlost. Čas a prostor se jí musí řídit. Rychlost světla, jež je 299 792 458 km/s, je zároveň nekonečnou rychlostí (nic, co má hmotnost, ji nemůže dohnat, natož předběhnout). Hlavní důsledek je, že se díky tomu čas zpomaluje a prostor zkracuje. Nejlepší ukázkou bude příklad:

Představte si paní učitelku Šabatovou a jejího manžela pana Šabatu. Jednoho dne se neshodnou v návrhu Bezevšeho a paní Šabatová se proto rozhodne pro relativně krátký výlet do vesmíru. Nasedne na svojí ultra loď, jež se řítí rychlostí 0,99 rychlosti světla. Během své cesty několikrát zabloudí. Rovněž se pozastaví na jedné přijatelné planetě, kde si dokonce odučí pár hodin českého jazyka. Její výlet se výsledkem protáhne na řekněme 150 let. Když se vrátí na naši planetu a poběží za panem Šabatou, zjistí, že už nežije. Brzy se dozví, že nikdo, koho znala, už zde není, zatímco ona zestárla o pouhých 21 let. Jediné, z čeho bude mít radost, je dokončení Bezevšeho dle své představy.

-arigonea-

Q	Á	V	O	K	Č	Á	L	D	E	S	S	G	B	O
R	S	Š	T	Ě	P	Á	N	K	O	V	Á	A	E	Š
E	M	T	E	R	E	T	N	I	W	D	Š	L	R	I
H	M	Á	R	Y	Š	Á	N	L	N	Á	T	L	N	T
U	Á	A	Í	Á	G	K	O	Č	Í	K	Ě	A	A	O
Á	V	D	C	R	N	A	F	I	K	S	P	P	R	M
V	O	O	M	E	I	S	S	N	E	R	Á	K	D	A
A	T	B	Y	A	K	P	K	O	L	E	N	Á	O	N
B	A	O	Ý	CH	I	T	Y	Ý	G	B	E	Z	V	O
L	B	V	L	I	Š	Č	Á	K	R	M	K	E	Á	V
A	A	S	A	S	Ý	K	O	R	A	I	F	L	I	Á
G	Š	A	B	A	T	A	E	Q	R	L	B	S	K	Q

Šabat

V OSMIMĚRCE
hledejte jména
učitelů
na Polygrafce.
Ze zbylých písmen
poskládejte tajenku.

V BLUDIŠTI
najděte správnou cestu
ze základní školy
na Polygrafku.

PERLIČKY PERLIČKY

Z HODINY CHEMIE

- Učitel se v rámci opakování ptá žáků:
„Co je to lentikulární technologie?“
Ze třídy zazní překvapivě jen jediná odpověď, kdy hloubavý student prohlásí:
„Pro mě je to jen zvrácená magie...“

-Layly-

Z HODINY ODBORNÉHO KRESLENÍ

- Učitelka: „Tak takhle ne, ještě máš čtyřicet pět minut. Nebudeš tu sedět se založenýma rukama, tvoje kresba ještě není hotová. Víím, že tě to nebaví, ale tady musíš nějak pracovat!“
Žák s trochu unaveně znuřeným obličejem:
„Paní učitelko, to jsou geny.“
Učitelka: „Ale nevykládej, tvoje maminka je talentovaná výtvarnice.“
Žák: „Paní učitelko, to je ob generaci. Babička byla taky jelito!“

Vybrala: -ŠA-

Z HODIN EKONOMIKY

aneb Co vše dokáže vymyslet žák, má-li v písemné práci definovat pojmy:

- RPSN (roční procentní sazba nákladů)
- je roční průměrná sazba nezaměstnaných
- HDP (hrubý domácí produkt)
- je hrubá daň z příjmu, také hlavní dočasný poměr (ještě že ne pohlavní dočasný poměr!)
- DPH (daň z přidané hodnoty)
- je denní přidaná hodnota
- CENNÝ PAPIR? - Zlatá bula sicilská (určitě nevyčíslitelné hodnoty)
- POTŘEBY - mateřské (brzy na studenta 2. ročníku) a nemateřské

Vybral R. Svoboda

- Pan učitel nám zadává výpočet úvěru a je do výkladu tak zapálený, že chtěl, abychom si půjčili 500 000 Kč na 500 let.

Vybral -Dom-

Z HODINY TECHNOLOGIE

- Druhy sazby (hladká, smíšená, pořadová)
- hladká a hrubá

Vybral: -iša-

- Paní učitelka:
„Z čeho se vyráběly knižní desky?“
Žákyně: „Ze železa.“

- Paní učitelka:
„Čím se desky potahovaly?“
Žákyně: „Kůrou.“

-Flexík-

Z HODINY FYZIKY

- Učitel: „Ví někdo, kdo je výsadkář?“
Žák: „To je ten, který sází stromy.“

-Šérly-

ODHALENÍ NA OV

- Žák: „Pane učiteli, já mám také žádost o uvolnění z odpolední na autobusový spoj v 19.40 hodin.“
Učitel: „K čemu pak máš tu helmu na stole a motorku na dvoře?“

-iša-

V názvu našeho časopisu se skrývá devět předmětů!

Milí čtenáři, v minulém čísle jsme se vás zeptali, kdo vylétá z polygrafického hnízda? Že se jedná o Oldu Dudka odpověděl jediný žák školy Tomáš Hospodka ze současné 3.S. Čeká ho sladká odměna v podobě čokolády!

Olda Dudek na fotografii Ondřeje Tichého

Na Montyho kresbu navázala Šérly: Kterak se mláďata slétají do polygrafického hnízda.

Střední odborná škola mediální grafiky a polygrafie Rumburk NABÍZÍ STUDIUM V PERSPEKTIVNÍCH POLYGRAFICKÝCH OBORECH

Čtyřleté studijní obory zakončené maturitní zkouškou

Reprodukční grafik pro média

Tříleté učební obory zakončené závěrečnou zkouškou

Reprodukční grafik

Tiskař - Operátor tisku

Tiskař na polygrafických strojích

PROČ STUDOVAT PŘÁVĚ U NÁS?

- Jsme malá jednooborová škola vytvářející rodinné prostředí.
- Naši absolventi nacházejí vysoké uplatnění na trhu práce.
- Teoretické vyučování, odborný výcvik, domov mládeže a stravování se nachází v jediném areálu.
- Součástí školy jsou grafická studia, tiskárna a knihařská dílna zabezpečující odborný výcvik s kompletní polygrafickou výrobou.
- Žáci se při výuce podílejí na výrobě a jsou za to finančně odměňováni.
- Využíváme špičkovou technologii počítačů Mac a PC s profesionálním softwarem, CTP od firmy Heidelberg, moderní elektronicky řízený tiskový stroj KBA a automatizované stroje pro finalizaci výrobků.
- Učitelé teoretického a odborného vyučování jsou plně kvalifikováni.
- Vydáváme školní časopis Bezevšeho, který již deset let sbírá nejvyšší ocenění v ČR. Na jeho tvorbě se můžete podílet i vy.
- Jste kreativní a baví vás grafický desing, rádi fotíte a fotografie upravujete ve Photoshopu, máte cit pro barvu a tvar, chcete tvořit krásné věci s trvalou hodnotou? **PŘIJĎTE MEZI NÁS!**

www.sosmgrp.cz

Knihařská tvorba

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ:
10. 12. 2015 a 21. 1. 2016 od 9 do 16 hod.
nebo v kterýkoliv jiný den po předešlé telefonické dohodě, tel. 412 332 320

BEZEVŠEH

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 500 kusů. ■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), Mgr. L. Limberská, K. Reisinger (Charlie), L. Minaříková (Layly), D. Budský (dom), M. Kvízová (Maky), L. Krupičková (flexik), K. Brodinová (Šmudla), D. Kučerová (Danča), K. Jirchářová (Káta), P. Adamec (PeTe), Marie Krejčová (tayler), Adriana Řeháčková (arigonea), Václav Kvíz (Venca), Š. Mazancová (Šérly), Jan Simandl (Simi), D. Pavlíková (Yume Ookami).

■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata